

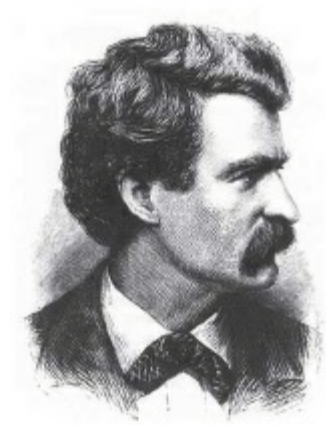
VĂN HỌC
THẾ GIỚI

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

MARK TWAIN

KIM DONG

Nhà văn

MARK TWAIN

Mark Twain sinh ngày sao chổi Ha-lây xuất hiện (30-11-1835) và mất vào ngày sao chổi Ha-lây xuất hiện trở lại (21-4-1910).

Mark Twain là nhà văn lớn nhất nước Mỹ thế kỉ trước. Ông đã sống một cuộc đời gian truân, sóng gió và kì lạ, phải tự kiếm sống từ khi còn là một đứa trẻ, từng làm thợ in, thủy thủ, dân đào vàng, lang thang phiêu bạt khắp nước Mỹ... trước khi trở thành nhà văn.

Xuất bản theo Hợp đồng sử dụng tác phẩm dịch giữa Dịch giả và Nhà xuất bản Kim Đồng,
năm 2012 Bản quyền ảnh bìa, minh họa thuộc về NXB Kim Đồng, 2012

Vẽ bìa: **TẠ HUY LONG**
Trình bày bìa: **TÔ HỒNG THỦY**

MARK TWAIN

HOÀNG TỬ NHỎ
&
CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

Người dịch: MINH CHÂU

(In lần thứ 11)

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

MỤC LỤC

LỜI TÁC GIẢ

CHƯƠNG 1: Hoàng tử và bé Tôm ra đời

CHƯƠNG 2: Tôm bước vào đời

CHƯƠNG 3: Tôm gặp hoàng tử

CHƯƠNG 4: Cuộc sống mới của hoàng tử bắt đầu

CHƯƠNG 5: Tôm trong hoàng cung

CHƯƠNG 6: Tôm gặp nhà vua

CHƯƠNG 7: Tôm nhận lệnh của nhà vua

CHƯƠNG 8: Bữa ăn đầu tiên của cậu bé Tôm trong hoàng cung

CHƯƠNG 9: Chiếc đai ấn của nước Anh

CHƯƠNG 10: Hoàng tử ở phố Ngõ Rác

CHƯƠNG 11: Hoàng tử và những người bạn mới

CHƯƠNG 12: Hoàng tử mất tích

CHƯƠNG 13: Hoàng đế băng hà! Hoàng đế van tuế!

CHƯƠNG 14: Đứa bé chiu-đôn-thuê

CHƯƠNG 15: Tôm làm vua

CHƯƠNG 16: Ngu-ngu dê nhất

CHƯƠNG 17: Ết-uôt sống giữa những người nông dân

CHƯƠNG 18: Hen-đân lại cứu nhà vua

CHƯƠNG 19: Hoàng tử - một tên tù

CHƯƠNG 20: Tự do

CHƯƠNG 21: "Hen-đân Hôn" - Ngôi biệt thự của dòng họ Hen-đân

CHƯƠNG 22: Hen-đân và nhà vua bị bỏ tù

CHƯƠNG 23: Trong tù

CHƯƠNG 24: Một cuộc hành hình

[CHƯƠNG 25: Mai Hen-dân chiu đòn thay Ết-uốt](#)

[CHƯƠNG 26: Trở về Luân Đôn](#)

[CHƯƠNG 27: Đám rước đăng quang](#)

[CHƯƠNG 28: Ngày lễ đăng quang](#)

[CHƯƠNG 29: Ết-uốt lên ngôi vua](#)

[CHƯƠNG 30: Mai Hen-dân trong hoàng cung](#)

LỜI TÁC GIẢ

Cha tặng Xu-dẫn và Co-le-rơ - hai con gái yêu quý của cha - cuốn sách này với tình thương yêu sâu sắc.

Cha kể cho các con nghe câu chuyện cha được nghe một người kể lại, người này đã nghe cha anh ta kể, người cha ấy lại nghe cha ông kể lại và cứ như thế mãi...

Ba trăm năm nay, có lẽ còn lâu hơn thế, những bậc cha ông đã truyền lại cho con cháu câu chuyện này và như vậy, câu chuyện đã được gìn giữ lại cho những thế hệ về sau...

Có thể đây là một dã sử, cũng có thể là chuyện cổ tích hoặc chuyện hoang đường.

Có lẽ chuyện này có thật, cũng có lẽ là không, nhưng đâu sao cũng có thể có thật.

Có thể là xưa kia những nhà thông thái và các vị học giả tin câu chuyện này, nhưng cũng có thể chỉ những người dân bình thường mới tin và yêu thích nó mà thôi.

MARK TWAIN

1877

Chương I

HOÀNG TỬ VÀ BÉ TÔM RA ĐỜI

Câu chuyện xảy ra vào một ngày thu giá lạnh giữa thế kỉ mười sáu. Tại thành phố Luân Đôn cổ kính một chú bé đã chào đời trong một gia đình nghèo khó, họ Ken-ty. Nhưng, bất hạnh thay, cả gia đình ấy chẳng ai mong có chú. Cùng ngày hôm đó, một chú bé người Anh khác cũng ra đời. Chú sinh ra trong một gia đình quyền quý, họ Tiu-đơ. Cả họ đều mong có chú. Cả nước Anh đều mong có chú vì chú là thái tử nước Anh, người sẽ nối nghiệp vua cha trị vì đất nước.

Mọi người ai cũng chỉ nhắc đến tên chú, Êt-uốt Tiu-đơ.

Hoàng tử xứ U-ên nằm trên nhung lụa thơm tho, chẳng biết rằng cả nước Anh đều mong có chú.

Nhưng không ai nói đến chú bé kia, Tôm Ken-ty, chú nằm trong đồng giẻ rách hôi hám bẩn thiu và cũng chẳng biết rằng không ai muốn chú ra đời.

Chương 2

TÔM BƯỚC VÀO ĐỜI

Thêm ít năm nữa trôi qua, Luân Đôn đã một nghìn năm trăm tuổi và là một kinh thành hoa lệ.

Phố nhà Tôm ở gần cầu Luân Đôn và gọi là phố Ngõ Rác. Đó là một dãy phố bản thiêu chật hẹp đầy rác rưởi, với những ngôi nhà gỗ ọp ẹp và những ô cửa sổ thông hơi nhỏ xíu.

Gia đình họ Ken-ty sống chui rúc trong căn buồng tối tăm ngột ngạt trên tầng ba của một ngôi nhà cũ kĩ.

Trong nhà chỉ kê có một chiếc giường nằm dành cho bố mẹ. Còn Tôm, bà Tôm và hai chị Tôm - Bét và Nen phải nằm ngủ dưới sàn, đắp bằng những mảnh giẻ rách.

Bét và Nen là hai chị em sinh đôi. Năm ấy hai cô vừa tròn mười lăm tuổi. Hai cô lúc nào mặt mũi cũng lem luốc, chân tay bản thiêu và ăn mặc rách rưới. Nhưng cả hai đều là những cô bé hiền lành tốt bụng. Bà mẹ của hai cô tính tình cũng giống như các cô con gái của bà. Nhưng bố Tôm và bà Tôm lại là những con người gian xảo, độc ác. Cả hai lúc nào cũng rượu chè be bét, cãi cọ, chửi bới nhau rồi quay ra đánh đập tàn nhẫn chị em Tôm.

Bố Tôm - Giôn Ken-ty - Là một tên lưu manh chuyên đi ăn cắp. Còn bà Tôm, một bà lão ăn mày khôn khéo. Cả hai đều bắt chị em Tôm hàng ngày phải đi ăn xin và đem tiền về cho họ.

Ngày nào cũng vậy, Tôm lang thang hết phố này sang phố khác để ăn xin. Nếu chẳng may hôm đó không kiếm được xu nào thì tối về bố và bà lại đánh chửi một trận nên thân, bắt chú phải nhịn đói đi ngủ.

Nhưng ngoài nỗi khổ cực và tủi nhục đó ra, cuộc sống của Tôm cũng có những điều may mắn. Trong số bà con hàng xóm cùng sống ở ngôi nhà đó có một cụ già tốt bụng rất yêu quý Tôm. Cụ dạy chú tiếng La-tinh, dạy chú biết đọc biết viết tiếng mẹ đẻ. Tôm khá sáng dạ, chú học đâu biết đấy và rất ham học. Sau mỗi buổi học, cụ thường kể cho chú nghe nhiều chuyện cổ tích li kì, lí thú về các vua chúa và hoàng tử thời xưa. Tôm nghe chuyện không bao giờ biết chán. Chú còn say sưa đọc những cuốn truyện mà ông cụ cho chú. Tôm là một cậu bé tinh ranh. Chú ta biết nhiều điều lắm! Chú có thể làm lắm trò, nói lắm câu đến là hay! Bọn trẻ phố Ngõ Rác rất thích nghe Tôm kể chuyện, rất phục tài láu lỉnh và đầu óc lanh lợi của chú.

Khi cả bọn vui đùa với nhau, Tôm bao giờ cũng đóng vai hoàng tử, còn các bạn khác làm các quan văn võ trong triều.

Đêm đến, nằm giữa đống giẻ rách hôi hám cấu bản thiêu trong bóng tối, chú quên cả cái đói và trận đòn bố đánh ban ngày. Chú nghĩ đến các vua chúa và hoàng tử ăn mặc lộng lẫy, sang trọng, sạch sẽ, sống trong những lâu đài nguy nga tráng lệ. Chú mơ ước cũng được ăn mặc sạch sẽ, đẹp đẽ như thế.

Nhưng sáng ra, chú lại trở lại với cuộc sống phũ phàng hàng ngày, lại lang thang ngoài phố ăn xin trong bộ quần áo rách bươm, bản thiêu; rồi đêm đến, chú lại sống trong một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ giữa những ông hoàng, bà chúa xinh đẹp như những thiên thần.

Ôi! Sao chú mong muốn được thấy tận mắt một hoàng tử thật sự, một hoàng tử bằng xương bằng thịt đến thế! Ngày lại ngày, điều mơ ước ấy nung nấu tâm can chú thêm mãnh liệt và cuối cùng, ngoài mơ ước đó ra, chú không thể nào nghĩ tới bất cứ một điều gì khác nữa.

Chương 3

TÔM GẶP HOÀNG TỬ

Một hôm, Tôm trở dậy, bụng đói cồn cào và ra đi với cái bụng trống rỗng, nhưng đầu óc chú vẫn còn nóng hổi những giấc mơ đêm trước.

Như một người mất hồn, chú lê bước trên đường phố mà chẳng biết mình đang ở đâu. Lang thang qua nhiều phố xá, bỗng nhiên chú nhận thấy mình đang đứng trước tòa lâu đài của nhà vua - cung điện Oét-min-xơ.

Chú bé Tôm đáng thương, trong bộ quần áo rách bươm, thẫn thờ bước lại gần cổng lâu đài và tròn xoe mắt ngắm nhìn những người lính gác đứng hai bên cánh cổng.

Đột nhiên, qua hàng chấn song cổng, chú trông thấy một cậu bé xinh đẹp tuyệt vời, đáng người mềm mại trong bộ y phục cực kì lộng lẫy, diêm dúa và sang trọng.

Ồ! Hoàng tử kia rồi! Một hoàng tử bằng xương bằng thịt hẳn hoi! Một hoàng tử thật sự chứ chẳng phải trong mơ!

Được thấy hoàng tử, Tôm sung sướng như điên, đến nỗi chú không biết là mình đang làm gì nữa: chú lao đến phía cổng lâu đài, tì sát mặt vào hàng chấn song, ngắm nhìn hoàng tử không chán mắt.

Nhưng ngay lúc ấy, một tên lính gác chạy đến nắm lấy cánh tay Tôm giằng ra, đẩy chú ngã lăn quay xuống đất. Đám đông dân chúng đứng gần cung điện cười rộ lên chế giễu chú. Thấy thế, hoàng tử nhỏ tuổi bèn chạy tới và hét bảo bọn lính gác:

- Mở cổng ra! Đưa cậu bé vào đây!

Lính gác mở cổng và cậu bé Tôm đáng thương sợ hãi bước qua cổng đi vào.

Hoàng tử Ết-uốt Tiu-đơ nhỏ tuổi nói với Tôm bằng một giọng thân mật:

- Lại đây với ta, cậu bé!

Nói xong Ết-uốt cầm tay Tôm dẫn đi. Đi quanh co một lát, hai cậu bé dắt tay nhau bước vào một gian phòng trang hoàng lộng lẫy. Ết-uốt mời Tôm ngồi vào một chiếc ghế bành có đệm thêu tuyệt đẹp. Một lát sau, theo lệnh của Ết-uốt, mấy viên quan hầu bưng đến những món ăn bốc hơi nghi ngút, trông thật ngon mắt mà Tôm mới chỉ đọc thấy trong sách, hoặc tưởng tượng thấy trong mơ chứ chưa từng được thấy tận mắt bao giờ. Ết-uốt ngồi xuống cạnh Tôm, mời chú ăn.

Trong khi Tôm đang ngấu nghiến nhai những món ăn lạ miệng, Ết-uốt hỏi chuyện chú:

- Cậu bé, tên cậu là gì?

- Thừa hoàng tử, tôi là Tôm Ken-ty.

-Ồ! Cái họ đến lạ!... Nhà cậu ở đâu?

- Thừa hoàng tử, ở phố Ngõ Rác.

-Ồ! Tên phố cũng lạ thật. Phố Ngõ Rác! Thế cậu có cha mẹ không?

- Thừa hoàng tử, tôi có cha, mẹ và hai người chị sinh đôi tên là Bét và Nen. Tôi còn một bà nội mà tôi chẳng yêu chút nào.

- Tại sao vậy? Bà hay làm cho cậu buồn phiền ư?

- Thừa hoàng tử, không phải chỉ có thế. Chỉ khi nào ngủ hoặc say rượu thì bà tôi mới không đánh tôi thôi. Nhưng khi vừa tỉnh dậy hoặc vừa đã rượu là bà lại tóm lấy tôi quật lấy quật để.

Cặp mắt hoàng tử ánh lên giận dữ:

- Sao? - Ét-uốt kêu lên. - Đánh cậu ư? Đánh một cậu bé yếu ớt như cậu à?

- Thừa hoàng tử, roi đòn đối với tôi như cơm bữa.

- Còn bố cậu chắc tốt với cậu chứ?

- Thừa hoàng tử, bố tôi ư? Ông ta còn đáng sợ hơn bà tôi nhiều.

- Thế ra các ông bố đều như vậy cả! - Hoàng tử thờ dài nói tiếp: - Phụ vương ta cũng chẳng dịu dàng đâu. À, thế còn mẹ cậu, mẹ cậu đối xử với cậu ra sao?

- Thừa hoàng tử, mẹ tôi chính là nguồn an ủi và niềm tự hào của tôi. Mẹ tôi tính nết rất mực dịu dàng, đôn hậu. Mẹ tôi thương yêu tôi vô cùng, không bao giờ làm tôi buồn phiền hay đau đớn cả. Hai chị tôi, Bét và Nen tính nết cũng giống mẹ.

- Các chị ấy năm nay bao nhiêu tuổi?

- Thừa hoàng tử, mười lăm tuổi.

- Công chúa Ê-li-dơ-bét, chị ta mười bốn tuổi. - Hoàng tử nói. - Tiểu thư Giên Grê, chị họ ta, thì bằng tuổi ta. Cả hai đều rất đáng yêu và lịch thiệp lắm. Ta còn một người chị nữa là công chúa Me-ry. Công chúa Me-ry có bộ mặt lúc nào cũng ủ rũ, cau có. Công chúa thường cấm người hầu không được cười trước mặt công chúa... Các chị của cậu cũng thế phải không?

- Các chị tôi ư? Thừa hoàng tử, người tưởng rằng các chị tôi cũng có kẻ hầu người hạ hay sao?

Hoàng tử nhìn cậu bé nghèo khổ với vẻ mặt đăm chiêu rồi hỏi tiếp:

- Thế nào, các cô ấy không có kẻ hầu người hạ mà cũng sống được ư? Thế ai cởi hộ quần áo cho họ lúc đi ngủ? Sáng dậy, ai mặc quần áo cho?

- Thừa hoàng tử, người muốn ban đêm họ phải cởi bỏ quần áo và ngủ trần như thú vật hay sao?

- Sao lại ngủ trần? Thế mỗi người chỉ có một bộ quần áo thôi à?

- Thừa hoàng tử, cần nhiều làm gì? Bởi vì mỗi người chỉ có một tấm thân thôi!

-Ồ, thật là một ý nghĩ lạ lùng!

Hoàng tử dừng lại suy nghĩ một lát, rồi lại hỏi:

- Cậu bé, cậu sống ở phố Ngõ Rác, phố Ngõ Rác có vui vẻ không?

- Thừa hoàng tử, thật tình mà nói, cuộc sống rất là lí thú, nếu như tôi được ăn no, mặc ấm.

Người ta cho tôi xem Pen và Giút⁽¹⁾, cùng là chú khi con. Ôi! Chúng thật là ngộ nghĩnh! Chúng có bộ quần áo sắc sảo làm sao! Tôi còn được xem cả những vở kịch hay tuyệt, có những nghệ sĩ chơi đàn, la hét, uống rượu, cãi nhau rồi giết nhau và lăn quay ra chết giả vờ.

- Ô, kể nữa đi!

- Bọn trẻ con chúng tôi ở phố Ngõ Rác thường lấy gây choáng nhau.

Cặp mắt vị hoàng tử sáng lên:

- Ô, nếu phải tay ta, ta cũng sẽ không bỏ lỡ những dịp đó. Kể tiếp đi, cậu bé.

- Thừa hoàng tử, chúng tôi còn chạy thi, chơi đuổi bắt và chơi ú tim.

- Ôi, ta cũng thích những trò đó quá. Rồi sao nữa?

- Thừa hoàng tử, mùa hè chúng tôi bơi lội ở sông ngòi, té nước vào nhau và ôm nhau vật lộn ở dưới nước.

- Ô, ta muốn đổi cả cái vương quốc của phụ vương ta để lấy một lần giải trí như thế! Thế còn những trò gì nữa, kể nốt đi.

- Thừa hoàng tử, chúng tôi ca hát, nhảy múa chán rồi lấy đất sét thi nặn bánh ngọt và lấy bùn ném nhau.

- Tuyệt quá! Giả như ta được mặc một bộ quần áo rách rưới như của cậu, đi chân đất và lăn lộn trong bùn chỉ một lần thôi mà không bị ai rầy la ngăn cản thì ta sẽ vui lòng nhường cả ngai vàng...

- Còn tôi, nếu như tôi được mặc bộ quần áo lông lầy như của hoàng tử dù chỉ một lần thôi...

- Ô, thế ra cậu chỉ muốn có thể thôi ư? Nào, ta sẽ chiều theo ý cậu. Ta sẽ đổi quần áo cho nhau. Cậu hãy cởi bộ quần áo rách của cậu ra và mặc ngay bộ quần áo hoàng tử của ta vào và chúng ta sẽ được vui sướng trong chốc lát. Chúng ta hãy vui chơi một lúc, rồi sẽ đổi lại quần áo cho nhau trước khi có người vào đây làm phiền chúng ta.

Năm phút sau, hai cậu bé - cậu bé nghèo khổ và hoàng tử xứ U-ên - đã đứng bên nhau trước một tấm gương lớn. Hai cậu hết nhìn nhau lại ngắm mình trong gương rồi lại nhìn nhau. Sau cùng hoàng tử nói:

- Cậu có nhận thấy chúng ta giống nhau như đúc ấy không? Cậu có tóc giống ta, đôi mắt giống ta và cả khuôn mặt cũng giống ta nốt.

Chợt hoàng tử trông thấy một vết tím bầm trên tay Tô-m, liền hỏi:

- Tên lính gác đánh sưng tay cậu đấy à?

- Ô, thăm gì, thừa hoàng tử. - Tô-m đáp.

- Không, đau đấy! - Hoàng tử kêu lên. - Ta sẽ trừng phạt tên lính ấy! Ở đây chờ ta quay lại nhá.

Hoàng tử cầm lấy một vật gì ở trên bàn, tìm chỗ cất đi rồi ra khỏi phòng và chạy về phía cổng cung điện trong bộ quần áo rách bươm của cậu bé ăn mày. Hoàng tử thét lên bảo tên lính gác bên trong cổng sắt:

- Mở cổng ra!

Tên lính gác chẳng nói chẳng rằng mở cổng và gửi hoàng tử ra ngoài. Hoàng tử ngã lăn quay ra đất và đám đông vẫn đứng gần cung điện lại cười rộ lên chế giễu.

Hoàng tử đứng dậy, nét mặt giận dữ, chạy tới trước mặt tên lính gác, thét lớn:

- Ta là hoàng tử xứ U-ên đây! Rồi ta sẽ treo cổ ngươi lên!

Đám đông càng cười rộ, vây chặt vị hoàng tử nhỏ tuổi vào giữa. Họ gửi đẩy, họ đá và vừa xua đuổi hoàng tử ra xa cung điện vừa kêu lên:

- Dẹp đường cho điện hạ!

- Dẹp đường cho hoàng tử xứ U-ên!

- Dẹp đường cho thái tử nước Anh!

Chương 4

CUỘC SỐNG MỚI CỦA HOÀNG TỬ BẮT ĐẦU

Cuối cùng đám đông cũng tan đi hết và chỉ còn lại mình hoàng tử. Hoàng tử nhìn quanh quần nhưng vẫn chẳng nhận ra đây là đâu nữa. Hoàng tử ngồi nghỉ một lát rồi lại đứng dậy chậm chạp lê gót bước đi. Chẳng bao lâu hoàng tử tới một bãi đất rộng, nhà cửa và dân cư thưa thớt.

Hoàng tử trông thấy một bọn trẻ đang chơi đùa chạy nhảy và đá bóng trên bãi cỏ ở gần đấy, liền rẽ về phía chúng.

- Chào các cậu! Các cậu làm ơn chỉ giùm ta đường về cung điện được chẳng? Ta là Ết-uốt, hoàng tử xứ U-ên đây. Ta bị lạc đường.

Nghe thấy thế, bọn trẻ reo hò inh ỏi. Một em trong bọn nói:

- Mày là đồ ăn xin, có thể thôi!

Hoàng tử đỏ mặt lên vì tức giận, nhưng vẫn kiêu hãnh nói:

- Ta là thái tử nước Anh, còn bọn bay là lũ trẻ con xấu xa độc ác.

Tất cả bọn lại cười ồm lên rồi một em hét to lên bảo cả bọn:

- Chúng mày ơi! Hãy quỳ xuống! Hỡi bầy nô lệ! Hãy vái chào hoàng tử của chúng bay đi!

Cả bọn rú lên, cười cười nói nói, cùng quỳ sụp xuống đất trước mặt hoàng tử. Hoàng tử giận dữ giờ chân đạp vào một đứa gần nhất, cậu kinh nói:

- Hãy nhận lấy cái đạp này và ngay ngày hôm nay ta sẽ cho treo cổ cả bọn bay lên.

Bọn trẻ thôi không cười nữa và cũng nổi khùng lên.

- Lũ chó đâu? - Vài đứa trong bọn kêu lên. - Xua chó cắn chết nó đi!

- Hầm như nó đi! Chúng mày còn đợi gì nữa?

Thế là, chỉ một phút sau, hoàng tử xứ U-ên, vị thái tử của nước Anh, đã bị bọn trẻ con đâm đá túi bụi và lũ chó cắn xé tơi bời.

*

* *

Màn đêm từ từ buông xuống, hoàng tử lạc vào một khu phố chưa bao giờ đặt chân tới. Khắp mình mảy và tay chân hoàng tử bị nhiều vết sây sất, bầm tím. Hoàng tử cảm thấy mệt lả, nhức nhối khắp người.

"Phổ Ngõ Rác! Ôi! Nếu ta tìm được nó thì ta sẽ thoát nạn! - Hoàng tử thờ dài thườn thượt và tự nhủ thầm. - Nếu ta gặp được gia đình Tôm thì họ sẽ đưa ta đến cung điện đức vua và bảo rằng ta mới là hoàng tử thật. Tất nhiên mọi người sẽ nhận ra ta ngay và mọi việc sẽ tốt lành." Một cơn dông bỗng đâu âm âm kéo đến rồi mưa đổ xuống, gió rít lên, nhưng vị hoàng tử không nhà vẫn mãi miết đi, lang thang trong đêm tối, run rẩy trong mưa gió hải hùng.

Đột nhiên một người đàn ông cao lớn say khướt chặn hoàng tử lại, quát hỏi:

- Vẫn lang thang ngoài đường à? Thế mày vẫn chưa mang được gì về nhà, hử? Nếu tao không bẻ gãy cổ mày thì tao sẽ không phải là thằng Giôn Ken-ty này nữa!

- Ô! - Hoàng tử kêu lên mừng rỡ. - Người là bố cậu ta ư? Thế thì ta và người hãy đi đến cung điện đức vua và người có thể đem cậu ta về nhà.

Người đàn ông cau mặt nói, giọng lè nhè:

- Bố cậu ta? Thế là cái "cóc khô" gì?

- Để ta nói cho người rõ...

- Câm ngay, thằng nhãi con điên rồ! Tao chỉ biết rằng tao là bố mày thôi!

- Ôi! Xin hãy đưa ta đến gặp đức vua, phụ vương ta. Người sẽ làm cho người giàu có. Hãy tin lời ta! Ôi, hãy tin lời ta! Ta là hoàng tử xứ U-ên, là thái tử nước Anh thật mà!

Người đàn ông giận dữ nhìn cậu bé lắc đầu rồi nói:

- Mày loạn óc rồi, Tôm ạ. Nhưng không sao, một trận đòn như tử sẽ giúp mày tỉnh táo ra thôi!...

Dứt lời, người đàn ông nắm lấy tay hoàng tử và cứ thế lôi tuột đi. Hoàng tử cố sức chống cự lại nhưng vô ích.

Chương 5

TÔM TRONG HOÀNG CUNG

Còn lại một mình trong cung hoàng tử, Tôm bước đến trước một tấm gương lớn, rồi quay bên này, bên kia soi gương ngắm nghía, chú muốn mình thật giống hoàng tử và chú thích thú cảm thấy mình cũng khá giống hoàng tử Êt-uốt Tiu-đơ. Soi gương đã chán, chú ngồi xuống một chiếc ghế tựa có đệm thêu tuyệt đẹp và ngắm nghĩ: "Ồi, giá mà bọn trẻ phố Ngõ Rác được thấy mình mặc quần áo hoàng tử đẹp đẽ như thế này nhỉ!"

Khoảng nửa giờ sau, chú bắt đầu cảm thấy bồn chồn, lo lắng. Chú băn khoăn suy nghĩ: "Nhờ có người nào vào đây trông thấy mình mặc quần áo hoàng tử thì sẽ ra sao?"

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chú bé Tôm mỗi lúc một băn khoăn sốt ruột. Cuối cùng chú quyết định bỏ trốn để đi tìm hoàng tử.

Chú khẽ mở cửa phòng nhìn ra. Sáu viên quan hầu và hai thị đồng đứng túc trực ở ngoài cửa cúi gập người trước mặt chú. Chú vội vàng đóng sập cửa lại, rồi đi đi lại lại trong phòng nghe ngóng từng tiếng động. Đột nhiên có tiếng chuông lắc kêu inh ỏi, rồi một thị đồng mở cửa phòng cao giọng nói:

- Tiểu thư Giên Grê đã tới!

Một cô bé ăn mặc lộng lẫy sang trọng bước vào phòng, chậm chạp tiến lại gần Tôm. Nhưng cô bé bỗng nhiên đứng sững lại và thốt lên:

- Ôi, việc gì đã xảy đến với người thế, thưa điện hạ? Thần sắc của người trông không được bình thường lắm!

Tôm bối rối đáp:

- Thưa tiểu thư, tôi không phải là một vị thái tử mà chỉ là cậu bé Tôm Ken-ty nghèo khổ ở phố Ngõ Rác. Xin tiểu thư hãy đưa tôi đến gặp hoàng tử và người sẽ trả lại cho tôi những mảnh giẻ rách che thân. Ôi, xin tiểu thư hãy rộng lòng thương cứu vớt tôi - vừa nói Tôm vừa quỳ sụp xuống trước mặt tiểu thư Giên Grê.

Cô bé hoảng hốt lùi lại một bước rồi kêu lên:

- Ôi! Điện hạ, sao người lại làm như vậy? Người lại quỳ xuống thế kia? Mà lại quỳ trước mặt tôi ư?

Nói dứt lời, tiểu thư Giên Grê liền bỏ chạy ra ngoài. Cậu bé Tôm đáng thương lại càng thêm lo lắng. Chú tự nhủ thầm: "Thế là chẳng có ai giúp đỡ mình cả. Thế là hết hi vọng. Chỉ một lát nữa thôi, người ta sẽ kéo tôi đây bắt mình đi và treo cổ mình lên".

Trong lúc cậu bé Tôm đáng thương đang ngồi lo lắng một mình ở trong cung hoàng tử thì từng nhóm bá quan triều thần và các phu nhân, tiểu thư tụ tập lại ở các gian phòng lớn, tùm năm tùm ba, bàn tán xôn xao:

- Hoàng tử mất trí rồi! Hoàng tử bị điên rồi! Hoàng tử ngọc thể bất an!

Lát sau một viên quan cận thân dáng oai vệ bước vào phòng hắng giọng vài lần rồi nói lớn:

- Nhân danh hoàng thượng! Nhân danh hoàng thượng! Từ giờ phút này trở đi không ai được bàn tán và nghe ngóng bất cứ một điều gì về câu chuyện hoàng tử bị lẫn trí nữa! Nhân danh hoàng thượng! Nhân danh hoàng thượng!

Tất cả những lời bàn tán xôn xao ngừng lại ngay tức khắc. Mọi người im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng chỉ một lát sau, bá quan triều thần và các phu nhân, tiểu thư lại bắt đầu xì xào:

- Hoàng tử! Trông kìa, hoàng tử sắp đến!

Cậu bé Tôm đáng thương chậm chạp đi qua đám người đầu cúi rạp. Đi theo em là các quan đại thần dàn sang hai bên, phía sau là các quan ngự y của triều đình cùng mấy quan hầu và mấy thị đồng.

Chương 6

TÔM GẶP NHÀ VUA

Vị cận thần dẫn Tôm vào một căn phòng rộng thênh thang, yên tĩnh đến rợn người. Trước mặt em, một người đàn ông rất đồ sộ to béo đang nằm trên giường. Người ấy có bộ mặt to bè, cặp mắt dữ tợn và mái tóc đã bạc màu.

Một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả căn phòng. Người có bộ mặt hung dữ ấy là vua Hen-ri tám, hoàng đế nước Anh. Giương mặt nhà vua dịu hẳn lại khi ngài cất giọng trều mến nói với Tôm:

- Lại đây với cha con, hoàng tử của ta ơi! Con đang khó ở đấy.

Tôm bước tới gần vị hoàng đế nước Anh cao lớn, lòng đầy sợ hãi. Nhà vua áp hai bàn tay lên hai má chú, nhìn thẳng vào khuôn mặt chú bằng đôi mắt hiền từ, rồi cất tiếng nói, giọng đầy lo lắng:

- Con có biết đức vua, phụ vương của con đây không? Đừng làm tan nát trái tim già nua này nữa, con hãy nói rằng con có nhận ra ta đi.

- Thưa có ạ, người là đức hoàng đế, vị chúa công của con.

- Đúng thế, đúng thế. Mọi sự đều tốt lành cả thôi. Đừng e sợ ta, con ạ. Tất cả mọi người đều thương yêu quý mến con. Bây giờ con đã khá hơn rồi đấy. Con ác mộng của con đã qua rồi. Chúa Trời sẽ ban cho thái tử nước Anh sự minh mẫn tuyệt vời.

- Thưa chúa công, mong người hãy tin lời con. Con đã nói thật. Con là đứa bé nghèo khổ đáng thương và con ở đây chẳng qua chỉ vì một sự lầm lẫn mà thôi. Nhưng con còn nhỏ tuổi quá, chưa đáng tội chết. Xin chúa công hãy tha tội chết cho con. Chỉ cần một lời nói của người cũng đủ để cứu mạng con. Ôi, thưa chúa công, người hãy nói đi! Người hãy nói rằng người rộng lòng tha tội chết cho cậu bé tội nghiệp đáng thương này đi!

- Chết? Đừng nói năng đại dốt như vậy nữa! Hoàng tử yêu quý, con sẽ không chết đâu.

Tôm mừng rỡ quỳ sụp xuống tạ ơn nhà vua rồi nói:

- Thưa chúa công, bây giờ chúa công cho phép con đi chứ?

- Tất nhiên, nếu con muốn thế. Nhưng con sẽ đi đâu bây giờ?

- Con muốn về nhà với mẹ con và các chị con. Thưa chúa công, mong người hãy cho phép con đi.

Nhà vua im lặng trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói với viên cận thần đang đứng im cạnh Tôm chờ lệnh, giọng nhà vua chứa chất đôi chút hi vọng:

- Có lẽ hoàng tử chỉ bị mất trí về điều này thôi. Chúng ta hãy nói chuyện thêm với hoàng tử rồi sẽ rõ.

Nhà vua liền hỏi Tôm một câu bằng tiếng La-tinh. Nhờ đã học được một ít tiếng La-tinh của cụ già hàng xóm, chú đã trả lời nhà vua cũng bằng thứ tiếng ấy một cách trôi chảy.

Nhà vua vui mừng hơn hờ tiếp tục cuộc thẩm tra. Nhà vua lại chuyển ngôn ngữ, hỏi Tôm một

câu bằng tiếng Pháp. Tôm bối rối đứng im một lát rồi nói:

- Tàu bệ hạ, con chưa học qua tiếng Pháp.

Nhà vua tối sầm mặt, buồn bã nói:

- Tội nghiệp con tôi! Lại đây con! Hãy ngả khối óc đáng thương của con lên trái tim thông thức của cha đây. Con sẽ chóng bình phục thôi, thực tế, con sẽ bình phục. Ôi, hoàng tử tội nghiệp của ta!

Nhà vua quay ra nói với bá quan triều thần, giọng đanh lại:

- Hãy nghe trẫm nói đây! Con trai trẫm bị mất trí, nhưng sẽ không lâu. Vì hoàng tử học hành quá nhiều nên bị mất trí đó thôi. Từ nay trở đi đối với hoàng tử sẽ không có sách vở gì nữa, không có thái sư nào hết. Hoàng tử bị lẫn trí nhưng hoàng tử vẫn là con trai trẫm, là thái tử của nước Anh, và hoàng tử sẽ là hoàng đế của nước Anh.

Rồi quay sang cậu bé Tôm, vị hoàng đế già nua nói:

- Hãy hôn ta đi, hoàng tử của ta. Con e ngại điều chi? Ta chẳng phải là cha dè của con, người vẫn từng thương yêu quý mến con ư? Thôi, con hãy đi ra với chú con, ngài Hóc-phốt, và chốc nữa hãy trở lại đây. Bây giờ ta cần nghỉ một lát.

Chương 7

TÔM NHẬN LỆNH CỦA NHÀ VUA

Vị cận thần lại dẫn Tôm sang một căn phòng khác và mời chú ngồi xuống ghế. Các bá quan triều thần đứng vây kín quanh chú. Chú bảo mọi người ngồi cả xuống, nhưng lạ thay, họ chỉ cúi đầu đáp lại mà thôi. Ngài Hóc-phớt, chú hờ của Tôm, khẽ nói vào tai chú:

- Thưa hoàng tử, xin người đừng bảo họ ngồi, họ không được phép ngồi trước mặt hoàng tử đâu.

Vừa lúc ấy ngài cận thần Sên Giôn bước vào phòng, đến gần Tôm, lớn tiếng nói:

- Hạ thần mang lệnh của hoàng thượng đến đây, nhưng hạ thần chỉ được phép truyền đạt lại cho hoàng tử và ngài Hóc-phớt mà thôi.

Mọi người rời khỏi phòng. Ngài Sên Giôn háng giọng vài lần rồi trình trọng nói:

- Hoàng thượng phán rằng: Hoàng tử không bao giờ được nói rằng mình không phải là hoàng tử, và khi nào không biết mình phải làm gì thì hoàng tử phải hỏi ngài Hóc-phớt hoặc hỏi hạ thần, Sên Giôn đây.

Tôm đáp cho qua chuyện, giọng chán ngán:

- Hoàng thượng đã phán thế nào thì ta sẽ làm theo thế ấy.

Ngài Hóc-phớt sột sáng nói với Tôm:

- Thưa hoàng tử, hôm nay người đừng đọc sách hay học bài gì nữa, hoàng tử phải được sáng khoái trong lúc dự bữa yến tiệc tối nay.

Tôm ngạc nhiên nhìn ngài Hóc-phớt. Ngài Sên Giôn thấy vậy vội nói tiếp:

- Thưa hoàng tử, người lại ngạc nhiên rồi. Ngài Hóc-phớt nói về buổi dạ tiệc mà hoàng thượng đã hứa với người từ tháng trước. Người đã nhớ ra chưa?

Tôm đỏ mặt, buồn rầu đáp:

- Xin lỗi, tôi hoàn toàn không nhớ gì về việc đó cả.

Đúng lúc đó công chúa Ê-li-dơ-bét và tiểu thư Giên Grê thông thả bước vào phòng. Khi hai cô đi ngang qua, ngài Hóc-phớt nói khe khẽ:

- Nếu hoàng tử có quên điều gì thì đừng có tỏ vẻ ngạc nhiên. Xin công chúa và tiểu thư nhớ cho.

Trong khi đó ngài Sên Giôn thì thảo nói vào tai Tôm:

- Thưa hoàng tử, xin người chớ quên ý nguyện của đức vua. Người hãy nhớ tất cả những gì mà người có thể nhớ được. Chớ để người khác thấy rằng hoàng tử đã thay đổi quá nhiều.

Trong khi tiếp chuyện công chúa và tiểu thư, nhiều lúc Tôm chẳng biết nói gì, nhưng cả hai

đường như không ai để ý đến điều ấy.

Tôm hỏi:

- Các chị sẽ đến dự bữa dạ tiệc tối nay cùng với tôi chứ? Cả hai đều đáp:

- Vâng, chúng tôi sẽ đến.

Thế là Tôm cảm thấy hết sức vui mừng vì trong bữa dạ tiệc chú sẽ có hai người bạn cùng lứa tuổi và nói năng không đến nỗi cứng đờ như những vị cận thần tai to mặt lớn. Khi công chúa và tiểu thư đi rồi, Tôm nói với ngài Hóc-phớt:

- Ta có thể lánh vào một góc nào để nghỉ ngơi một chút được không?

Ngài Hóc-phớt nói ngay:

- Thừa hoàng tử, người có thể làm bất cứ điều gì người muốn.

Thế là người ta lại đưa Tôm sang một căn phòng khác. Ước muốn đầu tiên của Tôm là được uống nước. Ngay lập tức, một thị đồng bận đồng phục lụa quỳ xuống trước mặt chú, dâng cho chú cốc nước đặt trên chiếc khay vàng lấp lánh, chạm trổ tinh vi.

Mọi việc cứ diễn ra như vậy mỗi khi Tôm định tự mình làm lấy bất cứ một việc gì. Chú cố nhin cười, nghĩ thầm: "Mình e rằng người ta sẽ còn thờ hộ cả cho mình cũng nên!".

Thời gian đơn điệu trôi qua trong bầu không khí tẻ ngắt. Tôm cảm thấy mệt mỏi, nằm xuống muốn ngủ nhưng không thể nào chợp mắt được. Trong óc chú ngồn ngang bao nhiêu ý nghĩ; hơn nữa trong phòng chật ních những người đứng chầu xung quanh.

Chương 8

BỮA ĂN ĐẦU TIÊN CỦA CẬU BÉ TÔM TRONG HOÀNG CUNG

Khoảng một giờ trưa, người ta dựng Tôm dậy thay quần áo cho chú để đi ăn cơm trưa. Sau đó người ta dẫn chú đến một căn phòng lớn. Ở đó bàn ăn đã dọn sẵn cho riêng hoàng tử. Trong phòng chật ních người. Tất cả mọi người đều được báo trước rằng hoàng tử bị mất trí và họ sẽ không được tỏ ra ngạc nhiên nếu hoàng tử có làm một điều gì, nói một câu gì kì quặc.

Chú bé Tôm đáng thương thấy đói ngấu. Chú thích thú nhìn những món ăn thịnh soạn bày kín khắp bàn. Chú đẹp cả mớ dao, đĩa sang một bên, dùng tay bốc ăn. Nhưng không một ai cười cả. Chú nhìn chiếc khăn ăn trắng muốt để bên cạnh chỗ ngồi và nói:

- Hãy đem cắt nó đi, ta e rằng nó sẽ bị ố bẩn vì thức ăn thì phí quá.

Chiếc khăn ăn lập tức được đem cắt đi, không một lời thắc mắc.

Khi đã ăn xong món tráng miệng, chú ních đầy hạt dẻ vào hai túi. Tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn xuống đất, làm ra vẻ không ai để ý đến việc đó cả.

Bỗng nhiên chú bắt đầu thấy ngứa mũi. Con ngứa mỗi lúc một tăng, không sao nhịn được. Chú nhìn các viên cận thần đứng gần chú, hết vị này đến vị khác, để cầu cứu họ. Mọi người chạy xô đến bên chú, hỏi xem có điều gì khó chịu. Tôm rung rung nước mắt nói:

- Ta bị ngứa mũi ghê quá. Làm thế nào bây giờ?

Không một ai dám cười. Cũng không một ai có cách gì để giúp hoàng tử cả. Nước mắt chú bé Tôm bắt đầu ròng ròng chảy xuống hai gò má.

Cuối cùng em xin lỗi mọi người đứng xung quanh, đưa những ngón tay vừa bốc thức ăn lên mũi cào lấy cào để.

Cũng không một ai dám cười. Nhưng tất cả đều thấy áy ngại cho vị hoàng tử tội nghiệp.

Khi Tôm đã hết cơn ngứa mũi, mọi người đưa chú bạn nhỏ của chúng ta trở về cung hoàng tử và để chú ở lại một mình. Một lát sau, chợt nhớ đến những hạt dẻ trong túi, chú móc hạt dẻ ra ghè ăn. Và đây là lần đầu tiên từ khi trở thành hoàng tử, chú cảm thấy thật sự sung sướng.

Khi đã ăn hết hai túi hạt dẻ, chú lục tủ sách tìm được mấy cuốn, trong số đó có một cuốn nói về những điều nghi lễ của triều đình Anh quốc. Những điều này hoàn toàn mới lạ đối với chú. Chú tò mò muốn biết người ta viết những gì trong cuốn sách dày cộm này. Chú nằm xuống chiếc đi-văng bên cạnh, mở sách bắt đầu đọc.

Chương 9

CHIẾC ĐẠI ÁN CỦA NƯỚC ANH

Vừa tới hoàng cung, quan đại thần tư pháp được vời vào chầu vua ngay tức khắc.

Đức vua phán hỏi vị đại thần tư pháp:

- Việc hành hình kẻ thù của ta, lão quận công No-phốc, đã sẵn sàng cả chưa?

Vị đại thần tư pháp thưa:

- Tâu bệ hạ, trước hết ta phải đóng dấu ấn vào chiếu chỉ hành hình y đã.

Đức vua hỏi:

- Thế khanh còn chờ gì nữa, chiếc đại ấn đâu? Khanh vẫn giữ nó mà.

- Tâu bệ hạ, thần hiện nay không giữ. Ngày hôm kia bệ hạ đã lấy chiếc đại ấn để đưa cho điện hạ, hoàng tử xứ U-ên rồi.

Nhà vua gật đầu:

- Ừ phải, trẫm nhớ ra rồi. Khanh hãy đến chỗ hoàng tử lấy lại chiếc đại ấn về đây cho trẫm.

Vị đại thần tư pháp vội vã đi đến cung hoàng tử nhưng chẳng bao lâu ngài trở lại tay không. Vị đại thần tư pháp thưa:

- Muôn tâu hoàng thượng, dám mong hoàng thượng đại xá. Hoàng tử ngọc thể bất an, không nhớ gì về chiếc đại ấn cả.

Đức vua ầu sầu nói:

- Thôi được, khanh đừng hỏi gì hoàng tử về chiếc ấn nữa. - Rồi đức vua than thở một mình: - Ôi, hoàng tử đáng thương của cha! Trái tim cha sầu muộn quá chừng. Cha yêu thương con quá đổi. Thật tội nghiệp con tôi!

Nhà vua nhắm nghiền đôi mắt, lặng đi hồi lâu, nước mắt chảy tràn xuống hai gò má. Khi nhà vua mở mắt ra, thấy vị đại thần tư pháp vẫn đứng đó, ngài thét lên:

- Đừng đợi chiếc đại ấn nữa. Ta không thể tìm được chiếc ấn ấy nữa đâu. Hãy đi lấy chiếc triện của ta lại đây. Đứa nghịch tặc của ta, tên quận công No-phốc, ngày mai, trước khi vầng thái dương xua tan những mưu đồ đen tối của thế gian này, hắn sẽ phải chết! Ngày mai, ngươi hãy mang đến cho ta cái đầu lâu của hắn.

Chương 10

HOÀNG TỬ Ở PHỐ NGÕ RÁC

Giôn Ken-ty, bố Tôm Ken-ty, lòi xênh xệch hoàng tử Ết-uốt Tiu-đơ về phố Ngõ Rác. Hoàng tử cố sức vùng vẫy để thoát thân nhưng không nổi. Cuối cùng, vì mệt là hoàng tử đành ngoan ngoãn để Giôn Ken-ty kéo đi, không chống cự nữa.

Chẳng bao lâu hoàng tử đã bị lôi về tới căn buồng ổ chuột bẩn thiu của gia đình Giôn Ken-ty. Trong buồng, hoàng tử trông thấy hai cô bé, một người đàn bà và một cụ già.

Giôn Ken-ty nói với bà cụ già:

- Này bà, bà hãy thử nghe xem thằng nhãi con này nói năng làm nhảm những gì rồi giúp tôi một tay dần tuốt xác nó ra, cho đầu óc nó đỡ mụ đi đôi chút.

Quay sang hoàng tử, Giôn Ken-ty nói tiếp:

- Thế nào, thằng nhãi, hãy nhắc lại những câu nói ngu xuẩn của mày đi xem nào! Xưng tên của mày đi! Mày là ai?

Hoàng tử vẫn thản nhiên đáp:

- Bây giờ ta cũng nói những điều mà ta đã nói với người lúc nãy: Ta là Ết-uốt Tiu-đơ, hoàng tử xứ U-ên!

Nghe hoàng tử nói, Giôn Ken-ty nắc lên cười hô hố, còn cụ già thì cười ngặt nghẽo, giàn giụa cả nước mắt. Nhưng người đàn bà, bà mẹ của Tôm, thì lại chạy đến gần hoàng tử. Bà quỳ xuống và quàng tay ôm lấy vai hoàng tử, đau đớn kêu lên:

- Con trai đáng thương của mẹ! Con đã bị loạn óc vì đọc những truyện rồ dại. Lòng mẹ tan nát vì con.

Hoàng tử nhìn thẳng vào gương mặt hiền hậu của bà mẹ và nói với bà:

- Người mẹ tội nghiệp! Con trai của bà vẫn khỏe. Cậu ta chẳng bị điên cũng chẳng làm sao cả. Bà hãy cùng đi với ta đến hoàng cung, cậu ta đang ở đó, và đức vua, phụ vương ta, sẽ để cho cậu ta về nhà với bà.

Người đàn bà òa lên khóc, đưa hai tay bưng lấy mặt. Một cô bé rụt rè nói với bố:

- Bố ạ, hãy cho em nó đi ngủ. Ngày mai nó sẽ tỉnh táo lại thôi. Nó sẽ lại đi ăn xin và sẽ không trở về nhà tay không nữa...

Giôn Ken-ty cắt ngang lời cô bé, bảo hoàng tử Ết-uốt:

- Đưa tao xem hôm nay mày mang về được những gì?

Hoàng tử lắc đầu:

- Một lần nữa ta nhắc lại với người rằng: Ta là con trai của nhà vua, chứ không phải là Tôm Ken-ty nào hết.

Nghe câu nói ấy, Giôn Ken-ty phát điên lên vì giận dữ, đến nỗi ngay lập tức tiếng cười của y tắc lại trong cuống họng và trận mưa đầm bắt đầu nặng nề rơi xuống vai, xuống mặt hoàng tử Ết-uốt đáng thương. Mụ già rời khỏi góc nhà giúp con trai mụ một tay hành hạ cậu bé.

Đánh đập cậu bé đã chán tay, gã Giôn và mụ già lại quay ra đánh đập hai cô bé cùng với bà mẹ của hai cô vì những người này đã tỏ ra thương hại Ết-uốt, muốn bênh vực chú.

Cuối cùng, khi tán bi kịch gia đình đã đến lúc nên hạ màn, Giôn Ken-ty ra lệnh:

- Bây giờ tất cả chúng mày đi ngủ! Tao mệt lắm rồi!

*
* *

Biết chắc rằng bà và bố đã ngủ say, hai cô bé rón rén lần đến chỗ hoàng tử nằm và đắp lên mình hoàng tử mảnh chăn rách cho đỡ rét. Bà mẹ cũng mang đến cho hoàng tử một khoanh bánh mì, nhưng hoàng tử không sao ăn nổi.

Bà mẹ nằm trần trọc, ngẫm nghĩ về những sự việc vừa xảy ra. Trong cử chỉ của thằng bé có cái gì lạ. Bà không rõ cái đó là gì, nhưng bà cảm thấy cử chỉ và lời nói của thằng bé có phần khác với Tôm, con trai bà. Có thể thằng bé này không phải là con trai bà chăng?

Bà quyết định kiểm tra lại thằng bé. Bà nghĩ: "Bằng cách này, mình sẽ biết thằng bé có phải là con mình không".

Mỗi khi Tôm bị đánh thức bất thành linh hoặc sợ hãi một cái gì, bao giờ chú cũng lấy bàn tay che mắt.

Bà bèn thắp một ngọn nến rồi nhẹ nhàng lần đến cạnh cậu bé đang ngủ say. Đột nhiên bà đưa sát cây nến vào mặt em, đồng thời lấy tay đập mạnh xuống sàn nhà sát bên tai em. Cậu bé mở choàng mắt, đầy vẻ sợ hãi và kinh ngạc nhìn quanh nhưng không hề lấy tay che mắt. Người mẹ đáng thương ấy chẳng còn biết làm gì hơn nữa. Nhưng bà vẫn bán tín bán nghi. Bà lại đến cạnh cậu bé mấy lần, lặp đi lặp lại cách thử của bà. Nhưng lần nào cũng vậy, cậu bé đều choàng tỉnh dậy sợ hãi, kinh ngạc nhìn quanh nhưng không hề lấy tay che mắt. Cuối cùng bà đành trở về giường rồi ngủ thiếp đi trong cơn ác mộng đầm đìa nước mắt.

*
* *

Tiếng trò chuyện ồm ồm giữa Giôn Ken-ty và một người nào đó khiến hoàng tử đang ngủ mê mệt choàng tỉnh dậy. Người đàn ông lạ mặt đến đây từ lúc hoàng tử còn ngủ say, báo với cả nhà rằng họ phải lập tức bỏ nhà đi trốn ngay vì Giôn Ken-ty đánh chết một người trong trận xô xát vừa xảy ra ngoài đường phố. Người đó nói:

- Bây giờ người ta đang đi lùng ông anh đấy, Giôn Ken-ty ạ. Nếu ông anh muốn giữ lấy cái "thủ cấp" thì hãy bỏ trốn ngay đi.

Thế là cả gia đình Giôn Ken-ty vội vàng gói ghém một ít đồ dùng, bỏ nhà ra đi trong lúc trời còn chưa sáng rõ mặt người. Họ len lỏi men theo những đường phố nằm im lìm trong bóng tối nhá nhem. Hoàng tử cũng bị Giôn Ken-ty bắt buộc phải đi theo gã. Khi mọi người vừa rẽ sang một phố khác, hoàng tử bất thành linh chạy ngược lại. Hoàng tử cứ thế cầm đầu chạy, chạy mãi cho đến khi kiệt sức mới dừng chân đi chậm lại. Ngẩng đầu lên hoàng tử bỗng nhận ra trước mặt mình là cung điện của nhà vua. Hoàng tử hết sức vui mừng bước đến cạnh cổng cung điện ra lệnh cho tên lính gác mở cổng cho cậu vào vì cậu là hoàng tử xứ U-ên. Nhưng, tất nhiên, không có tên lính gác nào tin cậu cả và đám đông đứng gần đấy cười rộ lên chế giễu cậu. Hoàng tử vẫn một mực nhắc đi nhắc lại:

- Ta là hoàng tử xứ U-ên đây! Ta là thái tử nước Anh đây!

Đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trong đám đông. Ông ta người cao lớn, cường tráng và đã luống tuổi. Quần áo của ông ta may theo kiểu nhà binh nhưng bằng thứ hàng đắt tiền. Ông nói to, giọng chắc nịch:

- Tôi chẳng biết cậu có phải là hoàng tử thật hay không, nhưng tôi sẽ không cho phép mọi người giễu cợt cậu. - Ông ta quay sang tự giới thiệu mình với Ét-út: - Tôi là Mai Hen-đan, tôi sẽ là người bảo vệ cậu!

Dứt lời, ông nắm lấy cánh tay Ét-út và hai người cùng bước đi.

*
* *

Trong khi đó Tôm Ken-ty đang ngồi trên chiếc thuyền rồng giương buồm xuôi theo dòng sông Thê-mơ. Công chúa Ê-li-đơ-bét và tiểu thư Giên Grê mời hoàng tử cùng đi chơi thuyền với các cô. Các cô muốn cho hoàng tử vui vẻ lên đôi chút để ngài có thể quên cái chứng bệnh kì dị của ngài đi. Nhưng giây phút thú vị của cuộc du thuyền vừa bắt đầu thì đột nhiên người đưa tin của nhà vua xuất hiện. Tất cả đều kinh ngạc và im lặng. Người đưa tin bước đến gần Tôm nói to, giọng rất nghiêm trang:

- Hoàng đế băng hà!

Ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt ở đây đều quỳ phục xuống đất, đầu hướng về phía Tôm hô lớn:

- Thánh thượng vạn tuế!

- Hoàng đế Ét-út vạn tuế!

- Ét-út, hoàng đế nước Anh, vạn vạn tuế!

Chương II

HOÀNG TỬ VÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN MỚI

Trong khi Mai Hen-đân và vị hoàng tử nhỏ đang đi xa dần hoàng cung, É-t-uốt cũng nghe thấy những tiếng kêu truyền đi khắp mọi nơi:

- Hoàng đế băng hà!

Tiếng kêu ấy làm cho hoàng tử cảm thấy đau buồn vô hạn vì hoàng tử hiểu rằng từ nay cậu sẽ trở thành một con người cô đơn không nơi nương tựa trên thế gian này.

Đột nhiên, hoàng tử lại nghe thấy một tiếng hô lớn:

- Hoàng đế É-t-uốt thứ sáu vạn tuế!

"A, giờ đây ta đã là hoàng đế!" Hoàng tử nghĩ vậy và cảm thấy vô cùng kiêu hãnh, nhưng trong lòng cũng không khỏi buồn tủi cho số phận của mình và đau đớn vì cái chết của vua cha.

Hoàng tử cùng Hen-đân dừng lại trước cửa một quán nhỏ, nơi Hen-đân đang trọ. Đột nhiên, hai người nghe thấy một giọng nói oang oang:

- Mày chạy đi đâu suốt từ tờ mờ sáng đến giờ? Định chạy trốn hả? Nếu mày vẫn cố tình chạy trốn bố mày lần nữa thì tao sẽ tuốt xác mày ra!

Hai người quay lại và É-t-uốt nhận ra Giôn Ken-ty đang đứng trước mặt họ. Hen-đân hỏi hoàng tử:

- Nay cậu bé, có phải ông này đúng là bố cậu không? Vị hoàng đế nhỏ tuổi vội vã kêu lên:

- Không, không phải. Ông ta không phải là bố tôi. Tôi sẽ không đi với ông ta đâu. Đêm qua, ông ta đã đánh tôi lần khắp người lên đây!

Mai Hen-đân nói:

- Nếu vậy thì ở lại đây với tôi.

Ông quay về phía Giôn Ken-ty, nói tiếp:

- Còn anh, hãy đi theo con đường của anh, bằng không ta sẽ đập chết anh ngay như một con chó dại, không hơn, không kém!

Giôn Ken-ty biết không thể nào chống lại được con người cương quyết đầy sức mạnh ấy, đành bỏ đi để mặc vị hoàng tử nhỏ ở lại.

É-t-uốt và người bạn mới của cậu bước vào trong quán trọ, tìm đến căn buồng của Hen-đân. Căn buồng hết sức chật hẹp, nghèo nàn. Trong buồng chỉ có một chiếc giường cũ kỹ, một chiếc bàn một ruỗng, hai chiếc ghế và một cái bệ rửa mặt. Vị hoàng đế nhỏ tuổi bước đến bên giường, ngã lưng ngay lên đó. Cậu cảm thấy mệt lả, bụng đói như cào. Hai mắt nhắm nghiền, cậu dặn Hen-đân:

- Khi nào đến bữa hãy gọi ta dậy nhé.

Chỉ một phút sau cậu đã ngủ thiếp đi.

Hen-đân mỉm cười nói một mình: "Cậu bé nằm ngay lên giường của ta y như là giường của chính mình vậy. Có lẽ cậu ta thực sự tưởng tượng mình là hoàng tử xứ U-ên cũng nên. Nhưng ta rất ưa cậu bé và ta sẽ trông nom săn sóc cậu như em ruột của ta. Ta sẽ là người anh của cậu. Cậu bé cần có một người bạn. Ta cũng cần có một người em".

Người hầu phòng bung vào một món ăn nóng hổi, đặt lên bàn rồi đi ra. Hen-đân bước tới cạnh giường lay vai đánh thức cậu bé. Ớt-uốt mở choàng mắt ra. Hen-đân nói:

- Dậy thôi cậu bé. Bây giờ chúng ta sẽ ăn một bữa sáng ngon lành.

Cậu bé trở dậy và đến bên chiếc bể rửa mặt ở góc nhà. Cậu nói:

- Ta muốn rửa ráy một chút. Hãy cầm lấy chiếc khăn này cho ta.

Hen-đân cố nhin không cười ra tiếng và kiên nhẫn cầm lấy chiếc khăn mặt, nâng khăn đứng đợi cho đến khi cậu bé rửa ráy xong. Hen-đân bước tới bàn ăn, vừa ngồi vào bàn chực ăn thì không ngờ cậu bé tỏ vẻ bực tức nói:

- Sao nhà ngươi lại dám cả gan ngồi trước mặt nhà vua?

Hen-đân cố kìm sự bực bội của mình nhưng rồi ông thích thú nghĩ thầm: "Thôi được, hãy cứ để cho cậu bé tưởng tượng mình là nhà vua. Còn ta, ta cũng sẽ giả vờ là ta tin cậu". Nghĩ vậy ông liền đứng dậy, ra về chờ lệnh Ớt-uốt.

Ớt-uốt tỏ vẻ hài lòng, cậu nói với Hen-đân:

- Ngươi tự xưng tên là Mai Hen-đân phải không?

Hen-đân trả lời:

- Thừa đức vua, đúng thế ạ.

Hen-đân nghĩ: "Nếu ta muốn giả vờ là ta tin cậu thật thì ta phải xưng hô với cậu là thừa đức vua hoặc là tâu bệ hạ. Ta phải cố đóng vai trò của ta khéo léo như cậu bé mới được".

Cậu bé lại nói:

- Hãy kể cho ta nghe về nhà ngươi đi.

Hen-đân bắt đầu kể cho cậu bé nghe về cuộc đời đầy gian truân sóng gió của ông. Ông kể rằng ông là con trai của một đôi vợ chồng khá giả. Mẹ ông chết từ khi ông vẫn còn là một cậu bé ngây thơ. Ông có hai người em trai tên là Ác-tơ và Hắc. Nhưng không may, ngay từ khi còn trẻ ông đã phải bỏ nhà ra đi vì ông xích mích với Hắc, em ông. Cha ông cưng Hắc hơn hẳn những đứa con khác của mình, nên đã đuổi ông ra khỏi nhà.

Ông sống lang thang ngoài xã hội rồi trở thành một người lính và đã tham gia nhiều cuộc chinh chiến. Trong một trận giao tranh, ông bị bắt làm tù binh. Bảy năm trôi qua trong trại giam của kẻ thù và giờ đây ông đã trở về nước Anh. Ông chưa hay biết một chút tin tức gì về gia đình ông cả và giờ đây ông đang trên đường trở về Hen-đân Hôn, ngôi biệt thự của dòng họ Hen-đân.

Nghe xong câu chuyện, đức vua rầu rầu nói:

- Câu chuyện đời tư của ngươi thật là buồn thảm. Ngươi là một con người dũng cảm. Ngươi đã

cứu giúp ta trong lúc ta rất cần đến sự giúp đỡ. Ta muốn cảm ơn người và vì lòng nhân từ của người, ta sẽ ban cho người bất cứ điều gì người muốn.

Hen-đân cảm ơn cậu bé, định bảo rằng ông chẳng muốn gì cả, nhưng rồi ông tự nghĩ: "Mình phải xin cậu bé cho phép mình ngồi trước mặt cậu mới được". Nghĩ vậy ông bèn quỳ một chân xuống đất và cung kính nói với nhà vua:

- Thừa đức vua, hạ thần có một điều muốn cầu xin người: dám mong đức vua cho phép thần được ngồi trước mặt người.

Ét-uôt suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói:

- Được lắm, Hen-đân ạ, ta cho phép người được ngồi trước mặt ta, hoàng đế của nhà người; và không chỉ một mình người, mà cả các con cháu của người cũng được hưởng đặc quyền ấy.

Hen-đân ngồi lên ghế bắt đầu ăn uống một cách khoái trá và tự nhủ thầm:

- Rất may mà mình đã đòi cậu bé cho phép mình ngồi trước mặt cậu ta. Cậu bé tội nghiệp, "vị hoàng đế tí hon đáng thương trị vì vương quốc của những giấc mơ"!

Chương 12

HOÀNG TỬ MẤT TÍCH

C hẳng bao lâu hai người bạn đều thấy buồn ngủ. Nhà vua nói với Hen-đân:

- Hãy giúp ta cởi bỏ những mảnh giẻ rách của ta ra. Ta buồn ngủ lắm rồi.

Hen-đân cởi quần áo cho cậu bé và tự nhủ thầm:

- Cậu bé sẽ lại chiếm giường của mình như lúc này đây. Mình làm thế nào bây giờ?

Đức vua nhô tuổi vừa ngáp vừa nói:

- Ngươi hãy nằm ngủ ở dưới sàn cạnh cửa ra vào để canh gác nhé.

"Cậu bé sắm vai của mình đạt quá!" - Hen-đân nghĩ vậy rồi ngả lưng nằm ngay xuống sàn nhà gần cửa ra vào.

Một lát sau, hai người bạn đã ngủ thiếp đi.

Vào khoảng mười hai giờ trưa, Hen-đân trở dậy. Ông định đi mua cho cậu bé một bộ quần áo. Ông nhẹ nhàng mở cửa ra đi khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi trở về, mang theo một bộ quần áo trẻ em. Ông nhẩm tính: "Tiền trọ và tiền ăn bữa sáng đã trả rồi. Mình còn đủ tiền để mua hai con lừa cho chuyến đi tới biệt thự Hen-đân Hôn. Bây giờ mình sẽ đánh thức cậu bé dậy, mặc cho cậu bộ quần áo này, cho cậu ăn, rồi mình và cậu bé sẽ lên đường".

Hen-đân mở cửa bước vào phòng, lớn tiếng nói:

- Mời chúa công trở dậy!... Chà, cậu bé vẫn không trả lời, ngủ say đến thế là cùng.

Hen-đân bước đến cạnh giường và kéo tung tấm chăn ra. Lạ chưa, cậu bé không có ở trên giường! Ông nhìn quanh và cũng chẳng thấy bộ quần áo rách của cậu đâu cả.

Vừa lúc ấy, người hầu phòng bụng móm ăn bước vào. Hen-đân lớn tiếng hỏi:

- Cậu bé đâu rồi?

Người hầu phòng nói, giọng run rẩy:

- Ô, thế ông không gặp cậu bé à? Lúc ông đi rồi có một thằng bé đến đây và nói rằng ông bảo nó dẫn cậu bé đến gặp ông ngay. Nó nói rằng ông đang đợi cậu bé ở đầu cầu... Tôi liền đưa đứa bé lạ mặt vào đây. Nó đánh thức cậu bé dậy nói cho cậu bé biết ý muốn của ông. Cậu bé tỏ vẻ bực tức nhưng vẫn mặc bộ quần áo rách vào người rồi đi theo thằng bé lạ mặt đó.

Hen-đân hỏi dồn:

- Nó đi có một mình, hả?

- Bẩm ông, vâng, nó đi một mình.

- Có chắc chắn thế không?

- Bẩm ông, tôi dám chắc như vậy ạ.

- Nghĩ kĩ lại xem, có thể là mày quên chẳng?

Sau một lát suy nghĩ, người hầu phòng nói:

- Nó đến đây có một mình. Nhưng bây giờ tôi mới nhớ ra là khi thằng bé lạ mặt dẫn cậu bé đến đầu cầu thì có một người đàn ông từ phía cầu đi lại gặp cậu bé.

Hen-đân kêu lên:

- Rồi sao nữa?

- Bẩm ông... sau đó tôi chẳng trông thấy gì nữa.

Hen-đân nghe xong, vội vàng chạy bỏ xuống thang gác, tiếng ông rít lên trong cổ họng:

- Lại cái tên tự xưng là bố cậu bé đấy thôi. Ta mắt mắt chú rồi. Vị chúa công tí họn diên rồ tội nghiệp của ta ời! Không! Ta không thể mất chú được. Ta quyết sẽ tìm kiếm chú ở khắp mọi nơi, cho đến khi nào thấy chú mới thôi.

Hen-đân hốt hải chạy về phía đầu cầu. Ông hi vọng sẽ tìm thấy Ét-út ở đấy. Ông để ý nhìn kĩ tất cả những người ông gặp trên đường đi. Chẳng thấy Ét-út đâu!

Ông quay đi rồi lại trở lại khu vực đầu cầu suốt mấy tiếng đồng hồ. Vẫn chẳng thấy Ét-út đâu cả!

Trời đã bắt đầu tối. Ông cảm thấy chân tay rời rã, bụng đói cồn cào. Ông đành quay trở về quán trọ ăn cơm tối.

Ăn xong, ông vào giường nằm nhưng không tài nào chợp mắt được. Ông suy nghĩ, tính cách tìm kiếm cậu bé. Ông buồn bã nói một mình: "Cậu bé không muốn rời quán trọ. Cậu tỏ vẻ bức dọc không muốn đi theo nó, nhưng cậu vẫn đi. Phải, vẫn đi, vì cậu tưởng rằng Hen-đân bảo cậu đến. Cậu bé thật đáng yêu!".

Chương 13

HOÀNG TỬ BÉ BĂNG HÀ! HOÀNG ĐẾ VẠN TUẾ

Cũng vào buổi sáng hôm đó, khi Tôm Ken-ty bừng mắt tỉnh dậy, trời hãy còn tối đất. Chú nằm im vài phút rồi bỗng nhiên vui sướng kêu lên:

- Chị Nen, chị Bét ơi, đến đây! Mau lên! Em sẽ kể cho các chị nghe một giấc mơ thật là kì diệu. Chị Nen, chị Bét ơi!

Một giọng nói gần chú cất lên:

- Tàu bệ hạ, xin người hãy truyền lệnh.

- Lệnh?! Ôi, có lẽ nào giấc mơ lại biến thành sự thật? Thật tội nghiệp cho ta! Hãy nói ta nghe. Ta là ai?

- Tàu bệ hạ, đêm qua người là hoàng tử xứ U-ên. Hôm nay người là hoàng đế Ét-uốt sáu, trị vì nước Anh!

Tôm vui đầu giữa đồng chăn gối, nói gần như khóc:

- Thế là chẳng phải ta mơ! Ôi, thật tội nghiệp cho ta!

Chú lại ngủ thiếp đi. Lát sau chú lại chìm vào một giấc mộng tươi vui khác.

Trong mơ, chú vô cùng sung sướng được trở về nhà. Người mẹ yêu dấu hết sức vui mừng, nước mắt lưng tròng, ôm chầm lấy chú, hôn liên tiếp vào trán và hai má chú, rồi trều mến nói:

- Tàu bệ hạ, trưa rồi, có lẽ người nên trở dậy.

Ô! Đó không phải là tiếng nói mà chú đang mong đợi. Chú mở mắt ra. Không phải mẹ chú mà là viên quan hầu cận xứng xính trong bộ y phục sang trọng, đang quỳ phục cạnh giường.

Cậu bé đáng thương bỗng nhớ ra chú đang là một vị hoàng đế. Chú ngồi nhồm dậy, liền trông thấy các quan đại thần đã tề tựu đông đủ đầy phòng.

Thế rồi lễ bần y phục bắt đầu diễn ra khá lâu. Người ta rửa mặt, bện tóc cho chú và cuối cùng cậu bé Tôm đã gọn gàng trong bộ hoàng bào, đầu đội vương miện, xinh tươi như một em bé gái.

Ăn sáng xong, Tôm được đưa tới vương thất. Tại đây chú khá bận rộn với công việc triều đình. Ngài cận thần Hóc-phốt đứng cạnh ngài vàng để giúp đỡ chú khi cần thiết.

Công việc tiến hành chậm chạp. Người ta đọc cho chú nghe vô số những tờ sơ biểu⁽¹⁾. Rốt cuộc cậu bé Tôm đáng thương tự hỏi tội mình: "Mình đã làm gì nên tội để đến nỗi bị giam giữ ở đây, bắt buộc phải làm vua và chẳng còn được trông thấy mẹ, thấy chị, thấy bạn bè, thấy ruộng đồng và ánh nắng nữa?".

Thế rồi cái đầu tội nghiệp nặng trĩu của chú gục xuống, chú bắt đầu gật lia gật lịa.

Bá quan triều thần đứng lạng xung quanh đứa trẻ đang ngủ gật. Việc quốc gia đại sự ngừng trệ lại.

Chương 14

ĐỨA BÉ CHỊU-ĐÒN-THUÊ

Buổi chiều hôm đó đôi lúc Tôm được rảnh rỗi và người ta đưa một đứa bé chừng mười hai tuổi, vẻ mặt ốm yếu vào gặp chú.

Thằng bé cúi rạp đầu, chậm chạp bước đến gần Tôm, quỳ xuống trước mặt chú. Tôm vẫn ngồi yên, nhìn đứa bé một lát rồi hỏi:

- Cậu bé đứng dậy. Cậu là ai và muốn gì?

Đứa bé đứng dậy nói:

- Đa tạ bệ hạ! Tâu bệ hạ, chắc người còn nhớ kẻ hạ thần? Hạ thần là đứa bé chịu-đòn-thuê của hoàng cung, kẻ chuyên chịu đòn thay cho bệ hạ đấy ạ!

- Đứa bé chịu-đòn-thuê? Thế cậu... Chịu đòn thay cho ta à?

- Tâu bệ hạ, đúng thế ạ. Thần là con lão Hăm-phrây Mác-lâu.

Tôm chẳng hiểu ra sao cả. Cuối cùng chú đành nói dối:

- Hình như ta có nhớ cậu nhưng không nhớ rõ lắm, ta đang khó ở mà.

- Ôi đức vua đáng thương của thần! - Đứa bé chịu-đòn-thuê xúc động thốt lên như vậy và nghĩ thầm: "Đúng thật rồi, người bị mất trí rồi. Nhưng mình suýt nữa quên khuấy đi mất. Người ta đã chẳng dặn mình là không được để ý bất cứ điều gì người làm lẫn làm gì".

Tôm nói tiếp:

- Gần đây ta thường hay quên lãng mất nhiều việc. Nhưng đừng để ý đến điều đó. Cứ nói ta nghe cậu muốn gì?

- Tâu bệ hạ, ngày hôm kia bệ hạ mắc lỗi trong bài ngoại ngữ Hi Lạp vào giờ học buổi sáng. Bệ hạ có nhớ không?

- À... Có, ta có nhớ.

- Tâu bệ hạ, thái sư của người hứa sẽ đánh hạ thần vì những lỗi đó và...

- Đánh cậu? - Tôm ngạc nhiên hỏi. - Tại sao thái sư lại đánh cậu vì ta mắc lỗi?

- Tâu bệ hạ! Người lại quên mất rồi. Thái sư bao giờ cũng đánh thần mỗi khi bệ hạ không thuộc bài hoặc bệ hạ mắc lỗi.

- Ồ, ờ đúng thế, đúng thế. Ta quên mất. Ta nhớ ra rồi. Cậu dạy ta học trước và thái sư bảo rằng cậu không biết cách dạy ta, và nếu ta mắc lỗi thì...

- Ôi bệ hạ! Người đang nói gì vậy? Hạ thần, kẻ tôi tớ của người lại dạy người ư? Không bao giờ! Nhưng sự thật là như thế này: Không có ai được phép đánh đòn hoàng tử xứ U-ên cả. Vì vậy mỗi khi người mắc lỗi, hạ thần - đứa bé chịu-đòn-thuê của người, phải chịu thay những roi đòn ấy. Và thế là

phải. Đó là công việc của thần và thần nhận tiền lương của triều đình để làm việc ấy.

Bây giờ Tôm mới vỡ lẽ. Chú nhìn đứa bé chịu-đòn-thuê, lòng đầy thương xót.

- Thế người ta đã đánh cậu chưa, người bạn đáng thương của ta? - Tôm hỏi đứa bé.

- Tàu bè hạ, chưa ạ. Hôm nay người ta sắp sửa đánh thần, nhưng lại thôi vì hoàng đế băng hà. Giờ đây, người không còn là hoàng tử xứ U-ên nữa. Người đã là hoàng đế nước Anh và thần e rằng cậu sẽ không tiếp tục việc học tập của người nữa. Người sẽ đốt sách vở và đuổi thái sư về vườn. Đời thần thế là hết! Các chị gái đáng thương của thần cũng phải chịu chung số phận bị thảm ấy.

- Hết? Tại sao vậy?

- Ôi! Thưa cậu, hết sức giản đơn: Cái lưng của thần là cái cần câu cơm của thần. Nếu người thôi không học nữa, người sẽ chẳng cần đến đứa trẻ chịu-đòn-thuê này nữa và thế là thần sẽ mất việc và mất việc có nghĩa là sẽ chết đói. Ôi, xin cậu hãy rửa lòng thương, xin đừng đuổi thần đi.

Tôm thấy thương hại đứa bé chịu-đòn-thuê, liền nói:

- Chú bé Mác-lâu hãy đứng dậy. Cậu sẽ được giữ mãi chức đứa bé chịu-đòn-thuê tại hoàng cung nước Anh. Ta sẽ tiếp tục học và sẽ học thật giỏi để cậu sẽ được nhiều tiền gấp ba, gấp bốn lần hơn trước.

Thằng bé con lão Hăm-phrây Mác-lâu sung sướng kêu lên:

- Ôi, đa tạ đức vua yêu quý của thần. Thế là từ nay trở đi, thần sẽ được sung sướng suốt đời! Xin đa tạ cậu bé!

Chú bé Tôm cũng đủ khôn ngoan để hiểu rằng thằng bé con lão Hăm-phrây có thể rất có ích cho chú. Vì thế chú bảo hấn nói cho nghe về những nhân vật trong hoàng cung và về những giờ học của hoàng tử ở trong lớp. Sau một giờ hỏi chuyện, chú đã biết được rất nhiều điều về hoàng tử và hoàng cung. Vì vậy chú quyết định sẽ hằng ngày nói chuyện với thằng bé con lão Hăm-phrây.

Sau khi thằng bé con lão Hăm-phrây đi rồi, ngài đại thần Hóc-phốt đến tàu với đức vua về việc các nghị viên trong viện nguyên lão thỉnh cầu đức vua nay mai đến dự một bữa yến tiệc công khai trước công chúng để mọi người thấy rằng đức vua vẫn bình an khỏe mạnh. Quan cận thần Hóc-phốt định chỉ dẫn thêm cho Tôm nhưng ngài cảm thấy hết sức vui mừng vì đức vua (nhờ có những cuộc trò chuyện với thằng bé con lão Hăm-phrây) chỉ cần đến rất ít những điều dẫn dụ của ngài.

Nhận thấy trí nhớ của đức vua đã khá hơn nhiều, quan cận thần Hóc-phốt quyết định lại hỏi đức vua về chiếc đại ấn. Nhưng, Tôm chưa hề biết chiếc đại ấn hình thù ra sao cả.

- Ngài cận thần, vật đó trông như thế nào? - Tôm hỏi lại ngài Hóc-phốt.

"Ồ, người vẫn còn mất trí" - quan đại thần Hóc-phốt nghĩ vậy và bắt đầu tìm cách hỏi lảng sang chuyện khác, cố làm cho đức vua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Chương 15

TÔM LÀM VUA

Vào ngày thứ tư kể từ khi vào hoàng cung, Tôm được dẫn tới một gian phòng lớn. Ở đây, chú luôn luôn gặp mặt đông đủ bá quan triều thần. Chú bước đến bên cửa sổ và đưa mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Bỗng nhiên một cảnh tượng huyền ảo đập vào mắt chú. Chú nhận ra đó là một đám rất đông đàn ông, đàn bà và trẻ em đang kéo nhau đi về phía cổng cung điện.

Tôm tự hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế?

Chú gọi một thị đồng, sai ra hỏi xem sự thể ra sao.

Vài phút sau thị đồng trở lại kể rằng đám đông đang đi theo để xem một người đàn bà và đứa con nhỏ của bà ra pháp trường chịu hành hình vì một tội gì đó.

Qua khung cửa sổ Tôm nhìn thấy người đàn bà đáng thương đang bế trên tay đứa con nhỏ.

"Từ hình! Từ hình dành cho những người bất hạnh này ư?" Trong chốc lát, Tôm quên hẳn việc chú không phải là nhà vua thật, liền ra lệnh:

- Đưa họ vào đây!

Vài phút sau, mấy viên quan cảnh vệ bước vào cùng với hai tù nhân.

Tôm hỏi một viên quan:

- Họ đã làm gì vậy?

- Tàu bệ hạ, chúng đã bán thân cho quý sứ ả. Đó là tội lỗi của chúng.

Tôm hỏi tiếp:

- Họ đã làm việc đó ở đâu? Vào lúc nào?

- Tàu bệ hạ, vào nửa đêm một ngày tháng chạp, tại một ngôi nhà thờ cổ.

- Có ai ở đây lúc đó?

- Tàu bệ hạ, chỉ có hai đứa chúng nó và quý sứ thôi.

- Thế thì làm thế nào mà biết được việc đó?

- Tàu bệ hạ, một số người trông thấy chúng đi tới nhà thờ và người ta cho rằng có điều chẳng lành sẽ xảy ra. Quả vậy, sau đó không lâu, mẹ đàn bà và đứa nhỏ có quý sứ giúp đỡ đã gây ra một trận cuồng phong ghê gớm.

Tôm suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Người đàn bà này cũng phải chịu những hậu quả do trận cuồng phong đó gây ra chứ?

- Tàu bệ hạ, mụ cũng bị thiệt hại. Nhà mụ bị đổ và giờ đây mụ và con mụ chẳng còn chỗ trú thân.

- Thế thì ta không hiểu vì có gì người đàn bà này lại gây ra một trận cuồng phong để rồi chính bản thân bà ta cũng bị tổn thất. Bà ta điên ư? Nếu thế thì bà ta cũng chẳng biết gì về việc bà ta làm.

Mọi người đều ngạc nhiên trước sự minh mẫn của nhà vua. Người đàn bà thôi khóc và ngược mắt lên nhìn Tô-mi đầy hi vọng. Tô-mi nhận ra điều đó và cảm thấy thương hại bà ta. Tô-mi hỏi tiếp:

- Họ gọi cuồng phong bằng cách nào?

- Tàu bệ hạ, bằng cách tự lột chiếc bút tất ở chân chúng ra.

Bây giờ đến lượt Tô-mi tỏ ra ngạc nhiên, chú thốt lên:

- Thật là kì lạ! - Rồi quay ra phía người đàn bà, chú ra lệnh: - Hãy cho ta xem phép lạ của bà đi. Ta muốn thấy một trận cuồng phong dữ dội ra sao.

Người đàn bà sợ hãi nói:

- Ôi! Tàu bệ hạ, người ta cứ đổ tội đặt điều cho thần đấy thôi. Thần chẳng có phép lạ gì đâu.

Tô-mi khuyến khích:

- Bà đừng sợ, hãy gọi cuồng phong lại cho ta. Gọi được cuồng phong đến thì bà sẽ được yên ổn ra khỏi nơi đây với con bà.

Người đàn bà phủ phục dưới chân Tô-mi kêu van khóc lóc rằng bà chẳng hề có phù phép gì để gọi cuồng phong cả. Bà nói:

- Tàu bệ hạ, thần không thể nào làm được cái điều mà đức vua mong muốn.

Tô-mi ra lệnh cho bà ta lần nữa. Người đàn bà chỉ một mực than khóc và nói rằng bà chẳng có phù phép gì cả nên không thể nào làm được điều đức vua ra lệnh.

Nhưng Tô-mi vẫn kiên nhẫn thuyết phục bà:

- Người đàn bà lương thiện, bà sẽ được tự do! Bà và con bà nữa! Và bây giờ, không việc gì mà sợ, bà hãy tháo bút tất ra! Hãy gọi cuồng phong cho ta và bà sẽ được giàu có. Ta sẽ hậu thưởng!

Người đàn bà đã cảm thấy yên tâm hơn, bà từ từ tháo bút tất của bà và của đứa con nhỏ nữa. Từ đức vua đến bá quan triều thần đều hồi hộp theo dõi từng cử chỉ của bà. Nhưng tất cả đều bị chứng hùng khi người đàn bà và đứa con nhỏ đứng run rẩy trên đôi chân trần, không giày, không tất mà vẫn chẳng có điều gì xảy ra.

Tô-mi vừa tiếc rẻ vừa giận dữ nói:

- Thật thế, bà chẳng có phù phép gì cả. Thôi, hãy yên tâm đi theo con đường của bà. Nhưng nếu khi nào phù phép trở lại với bà thì đừng quên đến đây gọi cuồng phong cho ta.

Chương 16

NGU-NGU ĐỆ NHẤT

Ét-uốt đi theo thằng bé lạ mặt được một thôi đường liền dừng lại hỏi hân:

- Mi đưa ta đi đâu? Ta sẽ không đi nữa đâu. Ta dừng lại đây thôi. Hen-dân phải đến với ta chứ không phải ta đến với y.

Thằng bé lạ mặt khôn ngoan đáp:

- Cậu muốn dừng lại đây ư? Dừng lại đây trong khi bạn cậu đang bị trọng thương nằm ở cánh rừng kia ư?

Nhà vua kêu lên, giọng đầy xúc động:

- Bị thương ư? Trọng thương ư? Thế thì chúng ta phải rào bước! Mau lên, mau lên, cậu bé ơi! Cánh rừng ấy ở phía nào?

Thằng bé lạ mặt dẫn Ét-uốt đi mãi cho đến khi cả hai tới gần một trang trại có một gian nhà kho dựng ngay bên cạnh hàng rào. Hai người mở cửa bước vào trong nhà. Lạ chưa! Chẳng thấy bóng dáng Hen-dân đâu cả!

Nhà vua giận dữ nhìn thẳng vào mặt thằng bé và quát hỏi:

- Ông ta ở đâu?

Một tiếng cười khà ồ đáp lời nhà vua: Giôn Ken-ty đi theo sau hai cậu suốt đầu cầu về đây, đột ngột hiện ra trước mặt nhà vua.

- Thế là mày đã cố tình chạy trốn bỏ mày?

Nhà vua giận dữ nói với gã:

- Mày không phải là bố ta. Ta không biết mày là ai cả. Ta là hoàng đế nước Anh. Mày giầu người hầu của ta ở đâu thì hãy đưa y đến đây cho ta, bằng không ta sẽ ra lệnh treo cổ mày lên.

Giôn Ken-ty thân nhiên trả lời:

- Mày điên rồi. Điều đó đã quá rõ. Tao không muốn đánh mày, nhưng nếu mày cứ tiếp tục ăn nói cái kiểu ấy thì tao buộc phải dằn tuốt xác mày ra. Đừng quên rằng tao vừa "tiễn một thằng cha đi ngủ với giun" và vì thế tao đã phải bỏ nhà ra đi. Tao cũng không thể để mặc xác mày ở đó vì tao cần đến mày. Bây giờ tao đã cải tên là Hóp, Giôn Hóp, nhớ chưa, và tên mày bây giờ là Giách, chứ không phải là Tôm nữa. Mẹ mày đâu? Các chị mày nữa? Sao chúng nó không đến chỗ tao hẹn chúng? Mày có biết chúng nó ở đâu không?

- Đừng hỏi ta về gia đình mày. - Nhà vua nói. - Ta không biết gì cả.

Thằng bé vừa đưa Ét-uốt về đây liền phá lên cười, nhưng Giôn Ken-ty hay là Giôn Hóp - như gã tự xưng - ngăn nó lại và nói:

- Hiu-gâu, mày cứ việc cười cho thỏa thích nhưng mày không được cãi nhau với nó, nó điên đấy. Giách, ngồi kia mà nghỉ đi.

Hóp và Hiu-gâu bắt đầu thì thảo bàn bạc với nhau, còn nhà vua thì lánh ra một góc xa nhất của gian nhà kho. Ngài muốn được yên tĩnh trong ít phút.

Ngài nằm đó suy nghĩ, tìm mưu tính kế thoát khỏi bàn tay Giôn Hóp.

Thế rồi ngài ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ, ngài mơ thấy trở lại cung điện của mình, trông thấy bá quan triều thần và Tôm Ken-ty đang ngồi trên ngai vàng hoàng đế.

Quang cảnh đó làm Ét-uốt giận dữ đến nỗi chú quyết định khi trở về hoàng cung, sẽ ra lệnh treo cổ Tôm Ken-ty lên.

Những tiếng cười hô hô cùng những tiếng nói ồm ồm làm Ét-uốt tỉnh dậy. Ét-uốt mở mắt ra và thấy một nhóm người ăn mặc tồi tàn, rách rưới. Qua lời trò chuyện của họ, Ét-uốt biết rằng cả bọn đều là những tên ăn cắp và những kẻ ăn xin. Chú hiểu rằng Giôn Ken-ty từ lâu đã là đồng bọn của chúng. Giôn Ken-ty kể lại cho chúng nghe gã vừa giết chết một người như thế nào. Những tên khác cũng bắt đầu kể lể những câu chuyện của mình. Trong các câu chuyện có một mẫu chuyện thật là buồn thảm:

- Tôi là một nông dân. - Người mà cả bọn gọi là I-óc-cơ bắt đầu kể. - Trước đây tôi có một người vợ hiền và mấy đứa con ngoan. Nhưng giờ đây, rất may là tôi không có vợ mà cũng chẳng còn con. Chúng nó đã chết cả rồi! Và tôi rất mừng vì chúng nó đã chết! Tôi làm quần quật đầu tắt mặt tối mà cũng không nuôi nổi cả nhà. - Hắn ngừng lại một lát, hắng giọng rồi kể tiếp: - Đầu đuôi câu chuyện là như thế này. Mẹ tôi gắng sức tự kiếm lấy miếng cơm. Bà cụ xin được một chân hộ lí chăm sóc những con bệnh. Không may một con bệnh bị chết mà các thầy thuốc chẳng biết vì sao. Thế là chiếu theo pháp luật nước Anh, mẹ tôi bị mang ra hỏa thiêu vì bị kết tội là phù thủy. Các con tôi bị đưa đến để chứng kiến cuộc hỏa thiêu người bà đáng thương của chúng... Luật pháp nước Anh! Hãy đứng dậy, hỡi tất cả các anh em! Hãy nâng cốc chúc mừng cái luật pháp nước Anh rất đỗi nhân từ đã giết chết một người đàn bà lương thiện! - Giọng hắn nghẹn lại, hắn nuốt khan mấy lần rồi lại kể tiếp: - Thế rồi tôi lâm vào cảnh thất nghiệp. Tôi phải đi gõ cửa hết nhà này sang nhà khác để xin ăn. Tôi, vợ tôi và các con tôi nữa. Nhưng luật pháp nước Anh rất nhân đạo không cho phép người ta đi lang thang mà đói khát. Cho nên chúng tôi bị tóm cổ và được xoi đòn liên tiếp... Hãy cạy chén đi, hỡi tất cả anh em! Hãy uống mừng cho cái luật pháp nước Anh rất mực nhân ái đã giết chết vợ tôi bằng đòn roi vọt! Nước mắt hắn giàn giụa chảy xuống gò má, hắn lấy tay áo quệt ngang rồi lại kể tiếp: - Vì tôi không đành lòng để các con tôi chết đói dần dần, tôi lại buộc phải đi ăn xin và cuối cùng bị tóm cổ, bị bán làm một tên nô lệ. Các anh em có hiểu cái từ ấy không? Tên nô lệ! Một tên nô lệ người Anh! Tôi đã chạy trốn khỏi tên chủ nô của tôi và khi nào tôi bị tóm cổ lần nữa thì luật pháp nước Anh rất mực từ bi bác ái sẽ treo cổ tôi lên để hóa kiếp cho tôi!...

Đột nhiên, một tiếng nói lạnh lạnh vang lên phá tan sự yên tĩnh nặng nề đang bao trùm căn buồng kho này:

- Không đâu, luật pháp nước Anh sẽ không treo cổ người đâu. Ta sẽ không cho phép làm như vậy.

Tất cả đều quay đầu lại và trông thấy thân hình nhỏ bé của nhà vua nhỏ tuổi đang từ một góc nhà bước tới.

Nhiều tiếng xôn xao cùng một lúc:

- Ai đấy? Cái gì thế? Mày là ai? Nó là ai?

- Ta là Ét-uốt, hoàng đế nước Anh, hoàng đế Ét-uốt sáu!

Một trận cười điên dại họa theo lời nói của nhà vua.

Nhà vua giận dữ thét lên:

- Các người, những tên ăn xin, những thằng ăn cắp! Các người tạ ơn đức vua của các người thế đấy!

Trận cười càng rộ lên to hơn cho đến khi Giôn Hóp hết bảo cả bọn:

- Các bạn, đây là thằng con hóa dại của tôi. Đừng để tâm đến nó nữa, nó tự cho nó là một ông vua, có thể thôi.

Ét-uốt đầy kiêu hãnh nói:

- Chính ta là hoàng đế nước Anh!

Bọn người say khướt rất khoái trá với câu nói của nhà vua nhỏ tuổi. Nhiều tên bắt đầu gào thét như chợ vỡ:

- Ét-uốt, hoàng đế nước Anh vạn tuế!

- Ét-uốt sáu vạn tuế!

Đức vua nhỏ tuổi tỏ vẻ hài lòng, gật đầu nói:

- Trăm cảm ơn các khanh, những thần dân tốt bụng của trăm.

Những tiếng cười lại rú lên rầm rĩ hơn trước. Một tên gào lên thất thanh:

- Ngu-ngu đệ nhất! Hoàng đế của đồ ngu!

Ngay lập tức, cả bọn đồng thanh hô theo:

- Ngu-ngu đệ nhất vạn tuế!

Ét-uốt chưa kịp chống lại thì đã bị một cái chậu tôn chụp lên đầu làm vương miện, một mảnh chăn cũ cấu bẩn choàng lên vai làm áo hoàng bào và bị khiêng đặt lên trên ngai vàng là một cái vỏ thùng rượu.

Rồi tất cả bọn ăn cắp, ăn xin quỳ rạp xuống đất, hô lớn:

- Ô hô, hoàng đế nhân đức!

- Ô hô, Ngu-ngu đệ nhất!

- Ô hô, hoàng đế của đồ ngu!

Chúng cười cợt, chúng giúi đẩy nhà vua nhỏ tuổi rồi tranh nhau giả vờ hôn chân ngài.

Chương 17

ÉT-UỐT SỐNG GIỮA NHỮNG NGƯỜI NÔNG DÂN

Những ngày Ét-uốt sống trong ổ trộm cướp, ăn mày nặng nề trôi qua.

Ngày nào cũng giống ngày nào, Giôn Hóp bắt nhà vua đi theo Hiu-gâu để ăn xin. Một hôm, Hiu-gâu móc túi một người vừa đi qua mặt hắn. Không may cho hắn, người này nắm ngay được tay hắn. Thế là chẳng bao lâu một đám đông túm tụm lại xung quanh. Nhà vua liền lợi dụng dịp may hiếm có đó bỏ chạy. Ngài chạy khá xa rồi mới đi chậm lại.

Nhà vua cứ đi, đi mãi cho đến khi mặt trời lặn và ngài thấy chân tay rã rời, bụng đói cồn cào, đến nỗi không thể bước thêm được nữa. Ngài chậm chạp men theo một con đường làng nhỏ hẹp và lẩn vào một gian nhà kho gần đấy, nằm lẩn ra thềm nhà, ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, tiếng trẻ con nói léo xéo bên tai làm ngài tỉnh giấc.

Cánh cửa nhà kho hé mở, hai cô bé bước vào. Hai cô bé hết sức ngạc nhiên nhìn nhà vua một hồi lâu.

Cô nọ nói với cô kia:

- Trông mặt nó kháu khinh quá.
- Và tóc nó cũng đẹp. - Cô kia nói.
- Nhưng quần áo nó thì phát khiếp lên được.
- Hình như nó đói lắm. - Các cô rụt rè tiến lại gần nhà vua.
- Cậu bé, cậu là ai? - Một cô hỏi.
- Ta là nhà vua. - Ét-uốt đáp.

Hai cô quay lại nhìn nhau, mắt mở tròn xoe, đứng im một lúc, rồi một cô lại hỏi:

- Nhà vua? Vua nào?
- Vua của nước Anh.

Hai cô bé chẳng biết nghĩ sao, hết nhìn nhau lại nhìn nhà vua, rồi lại nhìn nhau.

Cuối cùng hai cô nói với nhau:

- Chị Mác-gơ-ri, chị có nghe thấy nó nói không? Nó bảo nó là nhà vua. Có thật thế không nhỉ?
- Thật đấy Prit-xi ạ, chị tin nó nói thật, nó là nhà vua đấy.

Thế rồi hai cô bé ngồi xuống cạnh nhà vua bắt đầu hỏi chuyện ngài. Hai cô thắc mắc tại sao nhà vua lại ăn mặc tồi tàn rách rưới như thế và ngài định đi đâu bây giờ?

Nhà vua nhỏ tuổi quên cả cái đói đang hoành hành trong bụng, kể lại cho hai cô bé nghe câu chuyện phiêu lưu đầy gian truân, sóng gió của mình. Khi biết rằng ngài đã bị nhịn đói từ trưa hôm trước, hai cô liền dẫn ngài vào trại cho ăn uống.

Bà mẹ của hai cô bé tiếp đãi nhà vua rất tử tế. Bà cho phép ngài ngồi ăn cùng bàn với cả gia đình. Vì vậy nhà vua quyết định rằng ngài cũng phải cho phép bà và hai cô con gái bà được ngồi trước mặt đức vua của họ.

Ăn sáng xong, người đàn bà bảo nhà vua đi rửa đĩa bát. Ngài tưởng rằng rửa những chiếc thìa gỗ thật là dễ dàng đơn giản. Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, É-t-uốt đã làm việc ấy vụng về hết sức.

Từ hôm ở lại đây với gia đình nông dân này, É-t-uốt không thể làm tốt được một việc gì cả. Ngài rất sốt ruột muốn về hoàng cung và cũng không muốn ở lại lâu với gia đình nông dân này nữa. Ngài quyết định tạm biệt bà mẹ nông dân cùng hai cô con gái của bà và ra đi.

Một buổi sớm, ngài rời trang trại, men theo con đường trước mặt đi xa dần thôn ấp.

É-t-uốt định tìm đường trở về Luân Đôn, nhưng chẳng may chỉ ít lâu sau lại rơi vào tay Giôn Hóp.

Chương 18

HEN-ĐÂN LẠI CỨU NHÀ VUA

Gã Giôn Hóp và Hiu-gâu lại đưa hoàng đế Ngu-ngu đệ nhất trở về với bọn chúng. Không bắt ép Ết-uốt đi ăn cắp được, bọn kẻ cắp bèn cho Hiu-gâu đi kèm nhà vua và bắt ngài ăn xin. Nhưng ngài cũng chẳng muốn đi ăn xin và chỉ chực tìm cơ hội chạy trốn.

Hiu-gâu rất có ác cảm với nhà vua. Hắn dự định sẽ làm cho ngài bị nhục nhã, đau đớn vì thói kiêu hãnh.

Một hôm nhà vua và Hiu-gâu đi đi lại lại trên con đường mòn xuyên qua một xóm nhỏ, chờ cơ hội "làm ăn" cho Hiu-gâu. Nhà vua ngẫm nghĩ về cuộc đời gian truân của mình và chỉ chờ cơ hội thuận tiện để chạy trốn.

Đường làng vắng vẻ, không một bóng người. Nhưng rồi có một người đàn bà hấp tấp từ đằng xa đi lại. Bà ta đeo cái túi lưới trong đựng một gói khá lớn. Tên Hiu-gâu nheo mắt quan sát người đàn bà một lát rồi nói nhỏ:

- Đợi tao ở đây cho đến khi tao trở lại!

Nói rồi hắn theo hút người đàn bà. Nhà vua nghĩ thầm: "A, bây giờ ta có thể chạy trốn được rồi!".

Nhưng thật không đơn giản. Tên Hiu-gâu vẫn bám sát người đàn bà và loáng một cái, hắn giật lấy cái túi của bà ta rồi chạy ngược trở lại. Vừa chạy hắn vừa bọc cái túi ấy vào một mảnh chăn cũ hắn vẫn vắt trên tay.

Chạy đến chỗ Ết-uốt đang đứng, hắn ném cái bọc ấy vào tay nhà vua rồi quát:

- Nào, nhanh lên, chạy theo sau tao cùng với mọi người và kêu tướng lên: "Bắt lấy thằng ăn cắp!" Nhưng mày phải dẫn mọi người rẽ sang đường khác.

Chỉ vài giây sau tên Hiu-gâu chạy rất nhanh, rẽ quặt sang đường khác rồi mất hút.

Nhà vua giận dữ vứt cái bọc xuống đất. Mảnh chăn bọc ngoài văng ra một nơi vừa đúng lúc người đàn bà mất của chạy tới cùng với đám đông theo sau bà.

Một tay nắm lấy nhà vua, một tay ôm lấy cái bọc, bà ta la lối om sòm:

- Thằng nhãi này vừa cướp giật cái bọc của tôi. Chính nó đây, các ông, các bà ạ.

Nhà vua nhỏ tuổi khóc lóc, cố vùng vẫy để thoát thân, méu máo:

- Buông ta ra, mẹ đàn bà ngu xuẩn. Ta không giật cái bọc của mẹ đâu. Buông ta ra, ta không phải là kẻ cắp.

Một người đàn ông vẻ mặt hung dữ đứng trong đám đông liền nắm lấy cánh tay nhà vua và nói:

- Để nó đẩy cho tôi, tôi sẽ dẫn cho nó một trận, cho nó một bài học về đạo đức.

Nhưng, bỗng nhiên một giọng trầm tĩnh, chắc nịch cất lên:

- Đừng động vào nó, anh bạn. Buông thằng bé ra, các bạn. Luật pháp sẽ quyết định cách xử trí với nó ra sao chứ không phải là các bạn.

Mọi người quay lại và trông thấy một người lính có gương mặt quả cảm đầy nghị lực. Người đàn ông miễn cưỡng buông tay cậu bé ra, miệng lầm bầm một câu chửi tục.

Nhà vua mừng rỡ chạy đến phía người lính với cặp mắt long lanh và cảm động thốt lên:

- Ngài Hen-đân ạ, ngài đã đến rất đúng lúc!

Chương 19

HOÀNG TỬ - MỘT TÊN TÙ

Ngay lúc đó có một tên sĩ quan cảnh sát rẽ đám đông lách vào. Khi y sắp sửa đặt bàn tay lên vai nhà vua, Hen-đân liền nói:

- Đừng đụng vào nó, anh bạn tốt bụng. Nó sẽ tự đi một cách ngoan ngoãn. Hãy dẫn đường đi, chúng ta sẽ theo sau.

Viên sĩ quan và người đàn bà ôm cái bọc của bà ta đi trước. Hen-đân và nhà vua cùng với đám đông đi theo sau.

Đến trước vị quan tòa, người đàn bà khai rằng thằng bé này đã ăn cắp cái bọc của bà trong có một con lợn sữa.

Người đàn bà nói:

- Con lợn của tôi đáng giá ba si-linh tám pen-xơ.

Viên quan tòa nhìn người đàn bà, nói bằng một giọng nhân từ:

- Người đàn bà tốt bụng, chẳng lẽ bà không biết rằng kẻ nào lấy cắp một vật gì đáng giá mười ba pen-xơ thì luật pháp sẽ treo cổ hắn lên chăng?

Người đàn bà kinh hãi khóc méo:

- Ôi! Tôi đã làm gì thế này? Thằng bé đáng thương sẽ bị treo cổ ư? Không, tôi chẳng muốn như vậy! Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi có thể làm gì được đây?

Viên quan tòa nói một cách đơn giản:

- Bà có thể nói lại giá tiền con lợn được, vì ta chưa ghi giá tiền đó vào văn bản.

Người đàn bà thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Thế thì hãy để giá con lợn là tám pen-xơ vậy.

Hen-đân mừng rỡ đến nỗi ôm choàng lấy nhà vua hôn lia lịa làm cho ngài hết sức sùng sốt.

Người đàn bà ôm con lợn sữa của mình ra về. Viên sĩ quan cảnh sát mở cửa cho bà rồi đi theo bà sang một căn phòng khác. Hen-đân tò mò muốn biết tại sao viên sĩ quan lại đi theo người đàn bà này. Ông rón rén mò vào căn phòng tranh tối tranh sáng và nghe lỏm được câu chuyện giữa hai người:

- Này mụ, con lợn của mụ tốt đấy. Ta sẽ mua cho mụ. Đây, trả đủ tám pen-xơ đây, cầm lấy.

- Thưa ông sĩ quan, sao lại có tám pen-xơ? Nó đáng giá ba si-linh tám cơ mà.

- À ra thế, thế là mụ đã nói dối luật pháp rồi. Mụ chả vừa nói rằng con lợn chỉ đáng tám pen-xơ thôi ư? Hãy quay lại gặp quan tòa với ta và mụ hãy trả lời quan tòa về những lời khai man trá của mụ, rồi thằng bé kia sẽ bị treo cổ.

- Ôi, thưa ông, thôi xin ông đừng nói nữa! Đưa tám pen-xơ đây. Và chúng ta hãy quên câu chuyện này đi.

Người đàn bà nhận tiền rồi ra về, vừa đi vừa khóc mếu. Khi Hen-đân quay lại phòng xử án, vị quan tòa nói với nhà vua vài lời nhân ái rồi tuyên án ngài phải tù ngồi ngắn hạn.

Lời tuyên án làm cho nhà vua vô cùng sửng sốt. Ngài mấp máy môi sắp sửa ra lệnh cho treo cổ vị quan tòa tốt bụng kia thì Hen-đân đã nắm lấy tay ngài, kéo ngài theo sau viên sĩ quan cảnh sát đi vào nhà giam.

Chương 20

TỰ DO

Một ngày đông ngán ngủi sắp tàn. Trên đường phố, hầu như không một ai qua lại. Có vài người vội vã đi ngang qua khu quảng trường. Họ chẳng hề nhìn ngang nhìn ngửa và cũng chẳng hề để ý đến hoàng đế Ét-uoát sáu cùng với Mai Hen-đân và viên sĩ quan cảnh sát đang đi qua đó.

Đột nhiên, Hen-đân nắm lấy tay viên sĩ quan cảnh sát rồi nói nhỏ:

- Anh bạn tốt bụng, xin chờ một tí, không ai nghe chúng ta đâu. Tôi muốn ngỏ với bạn một lời.
- Tôi không được phép nghe ngài, thưa ngài, chúng ta phải rào bước lên thôi. Trời sắp tối mất rồi.

Nhưng Hen-đân vẫn thân nhiên nói tiếp:

- Bạn hãy quay mặt đi một lát và giả vờ như bạn chẳng trông thấy gì để cho cậu bé đáng thương này chạy thoát.

Viên sĩ quan cảnh sát ngạc nhiên nhìn Hen-đân rồi cự ông:

- Thưa ngài, sao ngài lại dám nói với tôi một điều như vậy! Tôi sẽ bắt cả ngài!

Hen-đân nói dần từng tiếng:

- Không được! Đừng vội vã quá thế. Hãy coi chừng! -Hen-đân đổi giọng, nói khẽ vào tai hắn: - chú lợn sữa bạn vừa mua tám pen-xơ thật ra đáng giá cái đầu bạn đấy!

Viên cảnh sát giật nảy mình, mặt biến sắc và không nói được lời nào.

Hen-đân nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tôi mến anh, anh bạn ạ. Nếu bạn làm theo lời tôi, tôi sẽ không nói với vị quan tòa những điều tôi nghe được trong phòng tối.

Rồi Hen-đân nhắc lại từng lời một cuộc đối thoại giữa viên sĩ quan cảnh sát và người đàn bà trong phòng tối. Khi Hen-đân dứt lời viên sĩ cảnh sát liền khấn khoản van nài ông bằng một giọng yếu ớt, run run:

- Thưa ngài đáng mến, xin ngài đừng đến gặp quan tòa. Xin ngài đừng nói gì với quan tòa cả. Tôi rất nặng gánh với gia đình. Tôi có vợ và rất đông con nhỏ phải nuôi. Thưa ngài, ngài muốn tôi phải làm gì bây giờ?

Hen-đân cười thầm trong bụng, ông nói:

- Bạn chỉ cần giả vờ như không trông thấy gì cả trong khi tôi đếm chậm từ một đến một vạn.

Viên sĩ quan cảnh sát ngoan ngoãn đáp:

- Xin vâng! Bắt đầu đi. Mắt tôi vẫn mở nhưng tôi mù rồi, không thấy gì trên đời này hết.

Chương 21

"HEN-ĐÂN HÔN" - NGÔI BIỆT THỰ CỦA DÒNG HỌ HEN-ĐÂN

Hen-đân và nhà vua đã đi xa viên sĩ quan canh sát. Hen-đân hẹn sẽ gặp lại nhà vua tại một địa điểm đã định ở ngoại thành.

Hen-đân một mình đi đến quán trọ lấy hành lý và nửa giờ sau hai người bạn lại gặp nhau.

Bây giờ nhà vua đã thấy ấm áp hơn trước vì ngài đã trút bỏ những mảnh giẻ rách để vận bộ quần áo mới Hen-đân đã mua cho ngài hôm trước.

Đi chừng mười dặm, hai người tới một xóm nhỏ ven đường và ngủ lại đó một đêm trong một cái quán khá thơm. Tất cả mọi việc lại diễn ra như trước. Hen-đân đứng sau ghế hầu nhà vua. Khi ngài ngáp ngủ muốn đi nằm thì ông lại ngủ dưới sàn nhà cạnh cửa ra vào để canh gác và đắp mình bằng một tấm chăn chiên.

Ngày hôm sau và hôm sau nữa, họ lại tiếp tục cuộc hành trình một cánh chậm chạp, vừa đi vừa kể chuyện cho nhau nghe.

Hôm cuối cùng, Hen-đân nói về người cha già và đứa em trai Ác-tơ của ông. Ông nói với nhà vua nhiều điều chứng tỏ rằng họ đều là những người tốt. Thậm chí ông còn nói tốt cả cho Hắc nữa.

Bỗng ông đột ngột reo lên:

- Làng tôi kia rồi, thưa đức vua. Ngôi biệt thự của dòng họ Hen-đân - "Hen-đân Hôn" - kia kia. Chỗ cây cối um tùm đằng kia là khu vườn cây của cha tôi đấy.

Tới đầu làng, hai người rẽ vào một con đường khác. Theo con đường đó, họ đi chừng nửa dặm nữa thì trông thấy một ngôi biệt thự xinh xắn ở ngay trước mắt.

Hen-đân dắt tay nhà vua đi vào trong sân. Họ đi quanh co một lát rồi bước vào một căn phòng lớn, Hen-đân mời nhà vua ngồi xuống ghế rồi ông đi về phía một người trẻ tuổi chăm chú làm việc trước một cái bàn giấy kê cạnh lò sưởi.

- Hôn anh đi nào, Hắc! - Ông kêu lên. - Hãy nói rằng chú rất vui mừng thấy anh trở về. Rồi mời cha nữa, vì về nhà mà không thấy mặt cha và nghe lại tiếng nói của cha thì sao gọi là về nhà được.

Nhưng Hắc giật mình nhìn ông đầy kinh ngạc rồi nhẹ nhàng nói:

- Ông nhầm rồi, người lạ mặt đáng thương ạ. Ông nhầm tôi với ai nào?

- Nhầm chú với ai ư? Chú là Hắc Hen-đân.

Người trẻ tuổi kia vẫn nói tiếp bằng một giọng dịu dàng như trước:

- Thế ông tưởng tượng ông là ai?

- Ta chẳng tưởng tượng gì hết. Phải chăng chú muốn già vờ là không biết ta - Mai Hen-đân,

anh trai của chú?

- Cái gì? Ông nói sao? Có thể như thế được chẳng? Người đã chết có thể sống lại được ư? Mau, lại chỗ sáng, để tôi nhìn rõ ông hơn.

Anh ta nắm lấy tay ông và đẩy ông ra gần cửa sổ rồi quay người ông sang phải, sang trái, ngắm nghía từ đầu đến chân thật chăm chú.

- Ta là anh Mai của chú, thật đấy mà, người anh mất tích của chú đấy.

Nhưng Hắc vẫn buồn rầu nói:

- Có lẽ những con mắt khác sẽ nhìn ra những nét mà tôi không thấy được. Nhưng tôi e rằng lá thư đó đã nói đúng sự thật.

- Lá thư nào? Nói cái gì?

- Lá thư tới đây khoảng sáu, bảy năm về trước. Lá thư đó nói anh trai của tôi đã bị hi sinh ngoài mặt trận.

- Đó là lời nói láo. Mời cha ra đây, cha sẽ nhận ra ta.

- Tôi không thể mời người chết về được.

- Chết? Cha đã chết rồi ư? Ôi, thật là một tin sét đánh ngang tai! Thế cho ta gặp chú Ác-tơ vậy, chú ấy sẽ nhận ra ta.

- Chú ấy cũng mất rồi.

- Trời!... Đừng nói rằng người em họ của ta, cô E-đi...

- Đã chết? Không, cô E-đi vẫn còn sống.

Mai mừng rỡ giục Hắc:

- Vậy thì nhanh lên, chú. Hãy gọi cô ấy đến gặp ta, cô ấy sẽ biết ta. Hãy đưa cô ấy và cả bọn người hầu già đến đây nữa, họ sẽ nhận ra ta.

- Chỉ còn năm người còn sống thôi. Những người khác đã chết cả rồi.

Hắc vừa nói vừa ra khỏi căn phòng.

Lạ thật! - Mai ngẫm nghĩ.

Mai hoàn toàn quên khuấy mất nhà vua đang ngồi im lặng ở góc phòng.

- Ô, thưa đức vua! - Hen-dân kêu lên. - Xin đợi một lát rồi người sẽ thấy cô E-đi, người em họ của tôi, sẽ biết tôi. Tôi nói thật đấy. Tôi đã sinh ra ở đây. Tôi biết ngôi biệt thự lâu đời này, những bức họa kia và tất cả những đồ vật xung quanh đây nữa. Hãy tin ở tôi, thưa đức vua, hãy tin tôi ngay cả khi không còn ai tin tôi nữa.

- Ta tin nhà ngươi. - Nhà vua nói một cách mộc mạc. - Nhưng khi ta bảo ngươi rằng ta là hoàng đế nước Anh thì ngươi có tin ta không?

Hen-dân đáng thương đỏ bừng mặt, nhưng ông chưa kịp trả lời thì cửa phòng đã hé mở và Hắc

bước vào.

Một thiếu phụ xinh đẹp, ăn mặc sang trọng theo sau Hắc cùng với mấy người hầu già đi theo họ. Phu nhân bước thong thả, đầu cúi gằm, mắt nhìn xuống sàn. Nét mặt bà trông thật ảo não.

Hắc bảo người thiếu phụ:

- Ông ta kia kìa, hãy nhìn kĩ ông ta xem. Phu nhân có biết ông ấy không?

Phu nhân từ từ ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Hen-đân một cách sợ hãi. Gương mặt người thiếu phụ tái nhợt hẳn như người mất hồn, bà nói qua hơi thở hỗn hển:

- Tôi không biết ông ta.

Nói xong câu đó, phu nhân quay vội đi cố nén những tiếng rên rỉ trong cổ họng và bước ra khỏi phòng. Hen-đân gieo người xuống chiếc ghế bành, hai tay bung lầy mặt. Một phút im lặng trôi qua. Sau cùng Hắc lên tiếng bảo bọn đầy tớ:

- Người ấy đấy, các người có biết ông ta không?

Bọn đầy tớ đều lắc đầu. Ông chủ của chúng liền nói:

- Thưa ông, bọn đầy tớ không biết ông. Ông thấy đó, vợ tôi cũng không biết ông là ai...

- Vợ mi ư?...

Đột nhiên, một bàn tay cứng như sắt túm lấy cổ áo Hắc rồi giúi gã ngã chúi vào tường.

- À ra mi, quần hèn hạ với tâm địa xảo quyệt! Bây giờ ta đã hiểu tất cả! Chính mi đã viết lá thư giả mạo kia cốt cướp đoạt di sản của cha ta để lại và người vợ chưa cưới của ta. Cút khỏi đây, ngay tức khắc, đừng làm như bản bàn tay người lính trọng danh dự vì phải bóp chết một tên vô lại không đáng thương hại như mi.

Toàn thân Hắc đỏ tía, gã thở khò khè, khó nhọc lê đến chiếc ghế bành, gieo người xuống đó, và ra lệnh cho bọn đầy tớ bắt trời Hen-đân.

Bọn này vẫn không nhúc nhích. Một tên nói:

- Anh ta có vũ khí, thưa ngài Hắc, còn chúng tôi thì tay không.

- Vũ khí ư? Thì đã sao! Nó có một mình, còn chúng mày là cả một lũ ăn hại. Trói ngay nó lại.

Hen-đân cảnh cáo bọn đầy tớ:

- Các người biết ta đấy. Trước đây ta thế nào thì giờ ta vẫn vậy. Cứ thử nhích đến gần ta mà xem!

Câu nói đó làm bọn đầy tớ chùn lại.

- Cút đi, lũ hèn nhát! Đi lấy vũ khí và canh gác các lối ra trong khi ta đi gọi vệ binh. - Hắc gằm lên. Gã dừng lại trên ngưỡng cửa, quay lại bảo Hen-đân: - Ta khuyên nhà ngươi không nên nghĩ đến chuyện chạy trốn.

- Chạy trốn ư? - Hen-đân cười nhạt. - Mi cứ yên tâm. Mai Hen-đân này - Chủ nhân của biệt thự Hen-đân Hôn và tất cả trang trại - sẽ ở lại đây, không còn nghi ngờ gì nữa!

Chương 22

HEN-ĐÂN VÀ NHÀ VUA BỊ BỎ TÙ

Nhà vua ngồi im lặng suy nghĩ rồi nhìn thẳng vào mặt Hen-đân và nói:

- Kì lạ, thật là kì lạ! Ta chẳng hiểu ra sao cả!

- Tàu bệ hạ, chẳng có gì là lạ cả. Thần biết hần rất rõ, từ khi mới ra đời hần đã là một tên hèn hạ.

- Ô Hen-đân, ta không nói về hần.

- Tàu bệ hạ, thế người đang nghĩ tới điều gì?

- Người không thấy ư? Cho đến bây giờ người ta vẫn chưa tìm thấy nhà vua bị mất tích...

- Sao? À phải, thưa đức vua, thần quên khuấy mất điều đó.

Hen-đân thờ dài, nghĩ thầm: Một thằng bé loạn óc đáng thương! Nhưng dầu sao cậu ta vẫn còn được đắm mình trong niềm hi vọng.

- Ta có cách này, - nhà vua nói, - có thể giúp chúng ta khôi phục lại chức quyền. Ta sẽ viết một lá thư bằng ba ngôn ngữ: Anh, Hi Lạp, La-tinh, và người sẽ mang đến Luân Đôn trao cho ngài đại thần Hóc-phốt, chú ruột của ta. Khi ngài Hóc-phốt đọc lá thư của ta thì mọi việc sẽ tốt đẹp.

Nói xong nhà vua lấy bút, bắt đầu hí hoáy viết. Hen-đân lặng lẽ nhìn nhà vua đang loay hoay viết, nghĩ bụng:

"Đó, cậu ta đang nguệch ngoạc những dòng chữ như gà bới và tự cho rằng đó là những chữ La-tinh và Hi Lạp gì đấy". Nhưng chỉ một phút sau, dòng suy nghĩ của Hen-đân lại quay về với sự kiện vừa xảy ra. "Nàng xử sự thật lạ lùng! - Hen-đân nghĩ thầm. - Lúc thì như nàng biết ta, lúc thì như không biết. Không, dứt khoát nàng phải nhận ra ta, nhận ra giọng nói của ta. Thế nhưng nàng vẫn cứ nói là nàng không biết ta là ai. À, ta hiểu ra rồi, có thể là thằng chó má ấy đã thuyết phục nàng, cưỡng bức nàng nói dối chẳng? Đúng thế! Nàng có bộ mặt sợ hãi như người sắp chết đuối khi nhìn thẳng vào mắt ta..."

Cánh cửa phòng bật mở, cắt ngang luồng suy nghĩ của Hen-đân. Phu nhân E-đi bước vào. Mặt nàng vẫn tái nhợt nhưng bước đi đã vững vàng hơn lúc nãy.

Phu nhân ngồi xuống ghế, hắng giọng nói:

- Thưa ông, tôi quay lại đây để khuyên ông không nên nói ra những suy nghĩ sai lầm của mình nữa, bởi vì điều đó rất nguy hiểm cho ông. - Phu nhân E-đi dừng lại, ngược đôi mắt buồn rầu nhìn thẳng vào cặp mắt của Hen-đân rồi dần giọng nói tiếp: - Nguy hiểm là vì ông rất giống một cậu bé đáng thương của chúng tôi đã chết rồi.

- Trời, thưa phu nhân, - Hen-đân kêu lên. - Nhưng chính cậu bé đáng thương ấy lại là tôi!

- Thưa ông, tôi không hề nghi ngờ lòng trung thực của ông. Tôi chỉ xin báo cho ông biết trước là chồng tôi, chủ nhân ngôi biệt thự đây, có toàn quyền trong khắp vùng này. Quyền lực của ông ta hầu như không giới hạn, ông ta có thể làm được bất cứ điều gì ông ta muốn. Nếu như ông giống cái người mà ông tự nhận thì ông ta sẽ nói với mọi người rằng ông là một kẻ rò đại nhận xằng và tăt

nhiên mọi người sẽ tin ông ta. - Phu nhân đưa mắt nhìn Hen-đân rất nhanh rồi nói tiếp:

- Nếu như quả thật ông là Mai Hen-đân, và chồng tôi cùng tất cả mọi người ở vùng này đều tin như vậy, thì chắc chắn là ông sẽ không thoát khỏi tử hình. Chồng tôi sẽ tố giác ông có mưu mô tranh giành tài sản của ông ta và lúc đó thì, ông biết đấy, ở đây không có ai đủ can đảm để giúp đỡ, bênh vực ông đâu.

Hen-đân nói bằng một giọng chua chát:

- Tôi hoàn toàn tin điều đó.

Phu nhân E-đi cắt ngang lời Hen-đân, nói rất nhanh:

- Một lần nữa, tôi xin báo trước cho ông biết: ông nên ra khỏi nơi đây ngay tức khắc. Nếu không, con người ấy sẽ giết ông. Con người ấy là một tên bạo chúa không có trái tim. Tôi chỉ là một nô lệ của hắn, tôi biết điều đó lắm. Mai Hen-đân đáng thương, cả Ác-tơ và người cha đỡ đầu của tôi - Ri-sốt thân yêu - đã thoát khỏi nanh vuốt của hắn và đã thành thoi yên nghỉ! Tốt hơn hết là ông hãy đi theo con đường của họ. Hãy đi ngay đi. Tôi thành thật khuyên ông, ông không nên chậm trễ nữa.

Hen-đân vẫn ngồi im không nhúc nhích, chỉ khe khẽ lắc đầu đáp lại:

- Không, không thể như thế được!

Vừa lúc ấy bọn vệ binh ồa vào phòng và cuộc chiến đấu không cân sức kết thúc nhanh chóng.

Hen-đân và nhà vua bị bắt trói và bị giải vào trại giam.

Chương 23

TRONG TÙ

Các phòng giam đều chật ních những người. Hai người bạn bị xích chung một xiềng, giam trong phòng nhốt tù thường phạm. Khoảng hai chục người, cả già, trẻ, đàn ông, đàn bà, hợp thành một đám đông ồn ào hỗn loạn. Nhà vua cay đắng phàn nàn về cái phẩm giá của thánh thượng đã bị xúc phạm. Hen-đân thì lăm lè cau có, ông choáng váng vì ngón đòn bắt ngờ.

Trên đường trở về quê hương, ông ôm ấp bao nhiêu hi vọng, tưởng rằng tất cả mọi người sẽ phát điên lên vì sung sướng khi gặp lại mình. Không ngờ, thay cho niềm hạnh phúc đó là trại giam. Ông có cảm giác mình giống như một kẻ đi ngắm cầu vòng mà lại bị sét đánh chết tươi.

Đêm đến, Hen-đân và nhà vua đắp chung những mảnh chăn rách cáu bẩn, hôi hám của nhà tù, trần trọc qua một đêm trắng đầy lo âu sầu muộn. Một số tù nhân đút lót cho cai ngục để kiếm rượu uống, và dĩ nhiên, kết cục là đánh nhau, chửi nhau và hát những bài ca tục tĩu. Gần sáng, một người tù đàn ông dùng khóa tay đánh vào đầu một người tù đàn bà. Tên cai ngục đến vừa kịp cứu bà ta thoát chết và gĩa thẳng tay nện cho tên tù kia một trận nên thân mới lập lại được trật tự trong phòng.

Suốt một tuần liền, ngày cũng như đêm, diễn đi diễn lại vẫn một cảnh ấy. Bỗng một hôm, tên cai ngục dẫn vào phòng giam một ông già và bảo ông cụ:

- Hãy quan sát tất cả bọn xem có nhận ra hấn không?

Hen-đân ngược mắt lên nhìn ông lão và nhận ra ông già Bơ-loóc En-đơ-ru, một đầy tớ rất mực hiền lành, trung thực, suốt đời hầu hạ cha ông. Hen-đân cố trấn tĩnh, nghĩ thầm: "Ngày nay những người trung thực không còn nhiều nữa. Lão nhận ra ta, nhưng sẽ không nhận biết ta như mọi người mà thôi".

Ông già nhìn tận mặt tất cả nhóm tù rồi nói:

- Tôi không thấy ai cả ngoài cái bọn dê tiện bản thiêu vẫn lang thang ngoài phố.

Tên cai ngục cười phá lên:

- Biết mà! Lão già, hãy nhìn kĩ con thú dữ này xem, rồi nói cho ta nghe lão nghĩ gì về nó?

Ông lão lại gần Hen-đân, chăm chú nhìn ông rồi lắc đầu nói:

- Không phải, không phải Hen-đân và không bao giờ là Hen-đân cả.

- Tốt lắm! Con mắt già đời của lão nhận xét tinh lắm. Ta vừa đến chỗ ngài Hắc lô con chó ghê ấy về đây và...

Tên cai ngục bỏ lưng câu nói, kiễng chân lên, giơ hai tay như nín lấy cái vòng treo cổ, nắc lên cười sảng sặc.

Dứt trận cười, gã bảo ông lão:

- Lão già, hãy nói chuyện với hấn đi. Cũng là một trò tiêu khiển cho lão đấy.

Nói xong, gã quay ngoắt và bỏ đi. Ông già liền quỳ xuống cạnh Hen-đân thì thầm:

- Lạy chúa, thế là cuối cùng cậu đã trở về, cậu thân mến. Tôi cứ ngỡ rằng cậu đã chết từ bảy năm nay, vậy mà cậu vẫn còn sống. Thoạt nhìn, tôi đã nhận ra cậu ngay. Khó khăn lắm tôi mới che nổi mắt con chó sói ấy. Thưa cậu, tôi già nua, nghèo nàn thật, nhưng xin thề với cậu rằng tôi chỉ biết nói thật, dù có phải vì thế mà bị treo cổ cũng cam lòng.

- Không được, - Hen-đân nói, - đừng nên thế. Như vậy lão sẽ tự giết mình mà chẳng giúp được gì cho ta cả. Dầu sao ta cũng rất cảm ơn lão, lão đã đem lại cho ta phần nào niềm tin vào con người mà ta đã mất.

Từ đó ông lão hằng ngày ra vào vài ba lần dường như để chế nhạo, mặt sát bọn tù, nhưng thường mang theo đồ ăn thức uống ngon lành cho Hen-đân và nhà vua. Hen-đân nhường cả phần bánh kẹo của mình cho nhà vua; thiếu bánh kẹo có lẽ ngài không sống nổi, vì ngài cũng chẳng còn đủ sức để nuốt nổi khẩu phần thức ăn kinh tởm của nhà tù.

Ngoài ra, mỗi lần đến, ông lão lại khéo léo thì thầm vào tai Hen-đân vài câu gì đấy, rồi sau đó lại giả vờ to tiếng xỉ vả ông.

Cứ thế dần dần Hen-đân cũng biết hết những việc xảy ra trong gia đình mình. Sáu năm trước, Ác-tơ chết. Cái chết của Ác-tơ và sự biệt tăm của Mai Hen-đân đã làm cho sức khỏe của cha ông suy sụp nhanh chóng. Biết rằng mình sắp chết, cha ông muốn cho E-đi, con gái đỡ đầu của ngài, lấy Hắc. Nhưng E-đi đã kéo dài thời gian cưới, hi vọng rằng Mai sẽ trở về. Thế rồi có tin Mai đã chết, và đó là một đòn nặng làm cho ngài Ri-sốt nằm liệt giường. E-đi xin hoãn cưới một tháng, hai tháng rồi ba tháng, và cuối cùng hai người phải làm lễ cưới bên cạnh thi hài ngài Ri-sốt. Thật là một đám cưới bất hạnh! Có tin đồn rằng sau ngày cưới ít lâu, E-đi tìm thấy trong đồng giấy tờ của chồng bản nháp một bức thư quan trọng, và bà phát hiện ra rằng chính Hắc đã viết lá thư giả mạo kia.

Có một lần nhà vua bị thu hút vào câu chuyện của người đầy tớ già:

- Dân chúng nói rằng nhà vua bị điên. Nhưng ai nói đến chuyện ấy liền bị treo cổ. Vua Hen-ri tám sẽ được mai táng tại Uyn-xơ vào ngày mười sáu tháng này, và lễ đăng quang của thái tử lên nối ngôi vua sẽ được cử hành vào ngày hai mươi tại Cung điện Oét-min-xtơ.

- Ta nghĩ rằng người ta phải đi tìm nhà vua trước đã. - Nhà vua nói.

Ông lão định hỏi lại xem nhà vua nói thế có ý gì, song Hen-đân đã hỏi cắt ngang:

- Ngài Hắc sẽ đến dự buổi lễ đăng quang chứ lão?

- Có, ông ta sẽ tới, - người đầy tớ già đáp, - và tới với nhiều hi vọng to lớn nữa kia, vì quan nhiếp chính⁽⁴⁾ rất có cảm tình với ông ta.

- Quan nhiếp chính nào? - Nhà vua hỏi.

- Ngài đại thần Hóc-phốt.

Nhà vua cúi kinh hỏi tiếp:

- Ông ta được tấn phong làm quan nhiếp chính từ bao giờ thế?

- Vào cuối tháng giêng.

- Thế ai đã tấn phong ông ta làm quan nhiếp chính?

- Bản thân ông ta và viện nguyên lão, cùng với sự giúp đỡ của đức vua.

- Đức vua! - Nhà vua kêu lên. - Đức vua nào hà lão?

- Đức vua nào à? ("Thằng bé này làm sao vậy?" - người đầy tớ già nghĩ thầm). Vì chúng ta chỉ có một nhà vua nên câu trả lời thật là đơn giản: Đức vua Ết-uốt sáu. Người là cậu bé thông minh và đáng yêu. Lão không biết người có bị mất trí hay không, nhưng dân chúng đồn rằng đầu óc người ngày càng minh mẫn hơn. Mọi người đều yêu mến người vì người đã cứu sống nhiều thường dân vô tội và hiện nay người muốn cải cách lại những điều tàn bạo nhất trong luật pháp nước Anh.

Lời nói của ông lão làm nhà vua choáng váng. Ngài nghĩ: "Phải chăng "cậu bé đáng yêu" đó chính là thằng bé nghèo khổ mà ta đã cho nó mặc quần áo của ta và đã để nó ở lại trong cung hoàng tử hôm ấy? Nhưng có lẽ nào lại như thế được vì cử chỉ và lời nói của nó khác hẳn với hoàng tử xứ U-ên. Hay có thể là một người nào khác chăng?".

Đêm ấy nhà vua ngủ không yên giấc. Trong số những tù nhân có hai người đàn bà đối xử rất tốt với Ết-uốt. Ngài rất biết ơn họ và quý mến họ với cả tấm lòng mình. Ngài hỏi họ vì sao phải vào tù và khi họ trả lời rằng vì họ là những người theo đạo Cơ đốc thì nhà vua gượng cười nói:

- Đó có phải là một tội lỗi để giam người ta vào vòng tù tội không? Ta rất tiếc vì ta sẽ phải xa các người ngay thôi. Họ sẽ còn giam giữ các người lâu hơn vì một chuyện còn con như vậy.

Họ không trả lời, chỉ ngồi im lặng.

Nhà vua gắng hỏi họ:

- Hãy nói cho ta biết, người ta sẽ còn làm gì các người nữa?

Nhưng họ vẫn cố tránh những câu hỏi của nhà vua và lảng sang chuyện khác.

Nhà vua vẫn kiên nhẫn hỏi dồn:

- Liệu người ta có đánh đập các người không? Không, chắc là không. Người ta sẽ không đến nổi tàn nhẫn như vậy đâu. Đúng, người ta sẽ không đánh đập các người đâu.

Một người đàn bà vừa nói vừa khóc:

- Ôi! Đừng nghĩ đến số phận đáng thương của chúng tôi nữa, cậu bé đáng mến ạ.

- Thế thì ta hiểu rồi, người ta sẽ đánh đập các người. Ôi, thôi đừng khóc nữa. Khi nào ta trở lại ngôi vua, ta sẽ cải cách lại những đạo luật tàn nhẫn này.

Chương 24

MỘT CUỘC HÀNH HÌNH

Sáng ra, khi nhà vua thức dậy, hai người đàn bà không còn ở trong phòng giam nữa.

- Họ thoát nạn rồi! - Nhà vua vui vẻ nói một mình. - Không lâu nữa, ta sẽ tìm thấy các người, những người bạn tốt đáng mến của ta, và ta sẽ chăm sóc các người, sẽ hậu thưởng các người.

Bỗng nhiên, mấy viên sĩ quan cảnh sát bước vào phòng giam và ra lệnh cho tất cả tù nhân đi đến phòng xử án của nhà tù để dự một phiên tòa.

Trong phòng xử án, các tù nhân đứng dựa lưng vào tường và bọn cảnh sát đứng canh gác họ.

Ở giữa phòng có hai người đàn bà đứng dựa vào nhau. Nhà vua nhận ra họ chính là hai người bạn tốt của ngài.

"Như vậy là họ chưa được thả. - Nhà vua tự nhủ. - Và thật là kì quái biết bao khi mà ta, hoàng đế nước Anh, cũng không thể bảo vệ được họ trước bọn người tàn ác này".

Vài phút sau đó nhà vua đã phải chứng kiến một cảnh tượng cực kì thương tâm và khủng khiếp: người ta chất củi khô xung quanh hai người đàn bà rồi một tên châm lửa đốt.

Hai người đàn bà cúi đầu, lấy tay che mắt. Ngọn lửa bắt đầu bén vào quần áo họ. Bỗng có hai cô bé khóc thét lên, chạy vụt về phía đồng lửa. Hai em lặn xả vào đồng lửa và ôm chặt lấy hai người đàn bà, nhưng mấy tên cảnh sát đã giằng chúng ra, lôi chúng ra xa. Hai em bé kêu khóc thảm thiết đòi được cùng chết với mẹ. Một em lại giằng được ra, chạy đến với mẹ và ôm chầm lấy cổ mẹ. Nhưng một lần nữa em lại bị lôi ra. Hai, ba tên cảnh sát giữ chặt lấy em. Em vùng vẫy, vừa cố giằng ra vừa khóc lóc thảm thiết:

- Thế là từ nay tôi hoàn toàn cô độc trên thế gian này.

Hai cô bé kêu khóc thảm thiết, cố vùng ra để chạy đến với mẹ. Nhưng hai em đã kiệt sức, chỉ còn biết kêu gào khóc lóc trong tay mấy tên cảnh sát mà thôi. Bỗng nhiên người ta nghe thấy những tiếng kêu thét rộn người - tiếng kêu thét khủng khiếp của hai người đàn bà sắp chết.

Nhà vua không cầm nổi nước mắt, nhìn hai em bé rồi lại nhìn hai người đàn bà hấp hối trong đồng lửa và quay mặt đi không dám nhìn nữa. Gương mặt nhà vua tái nhợt, ngài nói như tự hứa với mình:

- Ta sẽ không bao giờ quên được những gì mà ta đã trông thấy trong giây phút ngắn ngủi này. Suốt đời ta, ngày ngày ta sẽ trông thấy nó, và đêm đêm ta sẽ mơ thấy nó, cho đến khi nào ta tắt thở mới thôi.

Cùng ngày hôm đó, người ta dẫn thêm vào phòng giam mấy người tù nữa.

Nhà vua hỏi chuyện họ và được biết rằng trong nhóm tù nhân mới này có một người đàn bà nghèo khổ đã lấy cắp một vương vại nhỏ. Bà ta đã bị kết án treo cổ vì tội đó. Một người đàn ông vô tình giết một con hươu trong vườn ngự uyển của nhà vua nên cũng bị kết án treo cổ. Một cậu bé kể rằng một buổi tối em bắt được một con chim sổ lồng đem về nhà, và thế là tòa án cũng kết án cậu tử hình về tội ăn cắp. Một ông lão viết một cuốn sách nhỏ chống lại quan đại thần tư pháp nên đã bị trừng phạt rất tàn nhẫn: người ta cắt tai lão và kết án lão tù chung thân.

Đôi mắt của nhà vua đỏ ngầu lên vì giận dữ. Ngài nói:

- Không có ai tin ta cả. Nhưng chẳng hề gì. Trong vòng một tháng nữa, các người sẽ được tự do. Tất cả các người và nhiều người khác nữa. Ta sẽ thay đổi những luật lệ đã mang lại sỉ nhục cho nước Anh. Thế gian này đã bị lầm lạc mất rồi. Các vị vua chúa cần phải thấy được những đạo luật của các ngài đã đem lại những gì. Vì vậy các ngài phải học trở thành những con người nhân đức.

Chương 25

MAI HEN-ĐÂN CHỊU ĐÒN THAY ẾT-UỐT

Phiên tòa kết thúc. Hen-đân bị phạt cùm ngồi hai tiếng vì tội hành hung vị chủ nhân của ngôi biệt thự "Hen-đân Hôn". Nhà vua không bị phạt vì ngài không dính líu gì đến việc ấy.

Khi nhà vua và mọi người ra đến khu quảng trường, ngài trông thấy Mai Hen-đân, người bạn đáng thương của mình, bị cùm hai chân và đám đông dân chúng đứng vây quanh đang cười cười nói nói giễu cợt ông. Nhà vua nổi nóng đến nỗi ngài chẳng còn biết là mình đang làm gì nữa. Ngài chạy đến cạnh tên sĩ quan cảnh sát và quát:

- Thật nhục nhã! Hắn là người hầu cận của ta đấy. Hãy thả hắn ra ngay! Ta là...

- Im đi! - Hen-đân hét lên. - Xin đừng để tâm tới nó, ông cảnh sát ạ, nó bị điên đấy.

- Được. - Tên cảnh sát đáp. - Ta sẽ không để tâm đến lời nói ngu ngốc của nó, nhưng ta muốn dạy cho nó một bài học đích đáng vì câu nói láo xược đó.

Tên sĩ quan cảnh sát quay sang bảo một tên lính cảnh sát:

- Cho thằng bé ngu xuẩn này vài roi để giúp nó thay đổi thái độ.

Nhà vua giận dữ như điên, nhưng ngài không thém chống cự lại khi tên lính túm lấy ngài. Ngài hiểu rằng chẳng ai có thể bênh vực nổi mình. Nhưng Hen-đân đã nói với bọn lính:

- Hãy buông cậu bé ra, tôi sẽ chịu đòn thay cho nó. Hãy để cho nó đi. Các người không thấy rằng nó còn nhỏ quá ư?

- Mà sẽ ăn roi thay nó à? Được lắm.

Thế là Hen-đân bị lôi ra khỏi chiếc cùm. Bọn lính lột áo ngoài của ông ra rồi lấy roi quất túi bụi vào lưng ông. ẾT-uốt đứng quay lưng lại phía Hen-đân. Ngài sợ rằng nếu nhìn cảnh tượng ấy, ngài sẽ không thể nào cầm nổi nước mắt.

Chương 26

TRỞ VỀ LUÂN ĐÔN

Khi Hen-dân được tha, người ta ra lệnh cho ông và Ết-uốt phải rời khỏi thành phố này ngay tức khắc.

"Ta sẽ làm gì bây giờ? Đi đâu bây giờ đây? - Hen-dân nghĩ. - Ta biết nhờ vả vào đâu đây? Tốt nhất là hãy tới Luân Đôn và kêu xin công lí của đức vua trẻ tuổi".

Ông quay sang nói với Ết-uốt:

- Thưa bệ hạ, chúng ta sẽ đi đâu bây giờ? Xin người ban lệnh.

- Đến Luân Đôn. - Nhà vua ra lệnh.

*

* *

Hai người bắt đầu đi về hướng Luân Đôn và vào khoảng mười giờ tối ngày mười chín tháng hai, Hen-dân và Ết-uốt đã tới cầu Luân Đôn. Hai người lạc vào giữa một đám đông đang say túy lúy. Dân chúng đã bắt đầu vui chơi, ăn mừng ngày lễ đăng quang - ngày hai mươi tháng hai.

Mọi người hò hét, ca hát và nhảy múa. Máy gã đàn ông say khướt quay ra đánh nhau. Chẳng bao lâu Hen-dân và nhà vua đã bị lạc nhau trong rừng người ấy.

Chương 27

ĐÁM RƯỚC ĐĂNG QUANG

Ở nước Anh cổ xưa, luôn luôn có những đám rước linh đình được cử hành trước buổi lễ đăng quang của một vị hoàng đế mới lên ngôi.

Vì thế, vào buổi sáng ngày hai mươi tháng hai, Tôm Ken-ty mặc quần áo sang trọng, cười trên yên một con ngựa trắng tốt mã dẫn đầu đám rước. Các quan đại thần đi ngựa theo sau.

Thình thoảng từ trong đám đông dân chúng đi xem rước lại có tiếng hô vang dậy:

- Êt-uốt, hoàng đế nước Anh vạn tuế!

Thế là Tôm Ken-ty lại tung những đồng tiền xu mới tinh sáng bóng xuống đám đông. Đám rước cứ thế diễu qua và đi mãi.

Bỗng nhiên, Tôm trông thấy một khuôn mặt tái ngắt đầy vẻ sùng sốt của một người đàn bà trong đám đông. Người đó chính là mẹ chú. Chú vội vã lấy bàn tay che mắt - một cử chỉ quen thuộc của chú mỗi khi kinh ngạc, bàng hoàng hay sợ hãi.

Một lát sau bà mẹ lách qua đám đông chen đến cạnh chú. Bà ôm chầm lấy chân chú hôn lia lịa rồi kêu lên:

- Ôi, con thân yêu của mẹ, con thân yêu của mẹ!

Tôm vội vã nói:

- Nay bà, ta không quen biết bà!

Ngay lúc ấy một viên sĩ quan ngự lâm kéo bà ra và bà mất hút trong đám đông.

Trái tim Tôm tràn ngập niềm hồ thẹn, tủi buồn, chú lặng lẽ giong ngựa đi. Chú chẳng trông, cũng chẳng nghe thấy gì nữa. Chú vẫn đi, đầu cúi gằm và đôi mắt buồn thiu, chẳng thấy gì hết ngoài khuôn mặt của mẹ.

- Êt-uốt sáu vạn tuế!

Tiếng tung hô vẫn vang rền như sấm. Nhưng Tôm chẳng còn cảm thấy hứng thú chút nào khi nghe những lời tung hô ấy. Dần dần, dân chúng bắt đầu nhận thấy sự thay đổi trên gương mặt vị hoàng đế trẻ tuổi. Quan nhiếp chính - ngài Hóc-phốt cũng nhận ra điều ấy. Ngài thúc ngựa lại gần Tôm, ngả mũ chào rồi thấp giọng nói:

- Thừa bệ hạ, người không nên mơ mộng vào lúc này. Dân chúng đã để ý thấy mặt rồng cúi gằm và mắt rồng u tối. Xin người hãy ngẩng mặt lên và tươi cười với dân chúng.

Tôm cố gượng cười nhưng nụ cười của chú thật là gượng gạo. Khuôn mặt u buồn của người mẹ vẫn luôn luôn ám ảnh trước mắt chú. Chú nhớ lại những lời vừa nói với bà: "Nay bà! Ta không quen biết bà!". Ngài nhiếp chính lại nhắc chú lần nữa:

- Tâu bệ hạ, những con mắt khắp bàn dân thiên hạ đang đổ dồn vào người. Điều gì đã làm cho người buồn phiền như vậy? Có thể nào chính cái mẹ đàn bà nghèo khổ bản thiu ấy...

Tôm như người mất hồn, quay lại nói:

- Bà ấy chính là mẹ ta!

"Hông rồi! Con điên của người lại đến mất rồi!" - Ngài nhiếp chính nghĩ thầm như vậy.

Chương 28

NGÀY LỄ ĐĂNG QUANG

Khi đám rước đăng quang đã kết thúc, dân chúng đổ vào cung điện Oét-min-xơ để xem lễ đăng quang.

Các quan đại thần, các vị phu nhân và tiểu thư trong những bộ lễ phục bằng lụa là gấm vóc tụ tập trong cung điện đợi chờ vị hoàng đế trẻ tuổi.

Một hiệu lệnh, và một khúc hoan ca vang lên tràn ngập cả cung điện, rồi Tôm Ken-ty trong bộ trào y tuyệt đẹp hiện ra trong khung cửa. Người ta dẫn chú lên ngai vàng đặt trên thềm cao và nghi lễ bắt đầu cử hành.

Cuối cùng, đức tổng giám mục của xứ đạo Ken-tơ-bơ-ry hai tay nâng cao chiếc vương miện của nước Anh và giữ lơ lửng trên đỉnh đầu Tôm Ken-ty. Cậu bé Tôm sắc mặt nhợt nhạt, chân tay bủn rủn, trong lòng tràn ngập một nỗi buồn vô hạn.

Bất thành linh, một điều kì lạ xảy ra: Một cậu bé ăn mặc rách rưới tiến tới sát bậc thềm cao. Cậu giơ tay lên ngăn lại và nói lớn:

- Đừng đặt chiếc vương miện nước Anh lên đầu y. Ta là nhà vua đây!

Ngay tức khắc mấy bàn tay kéo cậu bé ra xa bậc thềm, nhưng cũng ngay lúc đó Tôm Ken-ty đã lao mình về phía cậu bé, giọng lạnh lạnh kêu lên:

- Không được đụng đến người! Người là nhà vua đấy!

Sự sùng sốt và nỗi kinh hoàng làm cho tất cả mọi người đang quỳ phục đứng cả dậy và trở mắt nhìn hai cậu bé. Tất cả đều nhận thấy rằng hai cậu thật giống nhau như hai giọt nước.

Quan nhiếp chính lớn tiếng nói với mọi người:

- Đừng để tâm đến lời nói của đức vua. Thánh thể bất an. Hãy lùi thẳng ăn mày...

Nhưng Tôm đã bước tới và quát lên:

- Không được đụng vào người! Người là nhà vua đấy!

Cả lễ đường im phăng phắc. Mọi người đều đứng ngây như tượng.

Cậu bé trèo lên thềm và Tôm Ken-ty chạy tới đón cậu với vẻ mặt rạng rỡ, hân hoan. Chú quỳ xuống chân cậu bé rồi nói:

- Ôi! Đức hoàng đế! Bệ hạ của tôi!

Ánh mắt quan nhiếp chính dừng lại trên khuôn mặt của cậu bé mới đến và ngài cũng nhận ra cái điều mà mọi người đã nhận thấy từ nãy: hai cậu bé giống nhau như đúc. Ngài suy nghĩ một lát rồi nói với cậu bé mới tới:

- Thưa ngài, nếu ngài hài lòng, tôi xin được hỏi ngài vài câu.

- Quan đại thần, ta sẽ trả lời được tất cả những câu hỏi ấy.

Quan nhiếp chính hỏi cậu bé mới tới nhiều câu hỏi về hoàng cung, về đức vua Hen-ry tám, về hoàng tử và công chúa. Cậu bé đều trả lời đúng cả. Cậu bé còn mô tả tỉ mỉ cách bài trí trong vương thất và trong cung hoàng tử xứ U-ên.

Thật là kì dị! Thật là kì diệu!

Nhưng quan nhiếp chính vẫn chưa hài lòng:

- Rất đúng. Hết sức diệu kì! Nhưng cũng không hơn gì đức vua của chúng ta đây!

Quan nhiếp chính vẫn một mực gọi Tô-m là đức vua và điều đó làm cho chú vô cùng buồn bực. Gần một tháng nay chú đã mất dần tất cả những niềm hi vọng được trở về nhà.

Chương 29

ÉT-UỐT LÊN NGÔI VUA

Quan nhiếp chính nghĩ một lát rồi quay sang hỏi cậu bé mới tới:

- Xin ngài cho biết: chiếc đại ấn nằm ở đâu? Nếu ngài trả lời được câu hỏi này thì mọi việc sẽ được định đoạt, vì chỉ có hoàng tử thật của xứ U-ên mới biết được điều ấy.

- Câu hỏi này chẳng có gì là khó khăn cả. - Cậu bé mới tới đáp rồi quay lại, ra lệnh: - Quan đại thần Sên Giôn, ngài hãy đi về cung hoàng tử ở hoàng cung và ngài sẽ tìm thấy trên bức tường bên trái một chiếc núm nhỏ giống như một chiếc mũ đỉnh. Hãy ấn vào núm ấy, bức tường sẽ hé ra một lỗ hổng và vật đầu tiên ngài trông thấy ở trong đó sẽ là chiếc đại ấn. Ngài hãy mang chiếc ấn đó lại đây.

Tôm Ken-ty nhìn ngài cận thần Sên Giôn, nói:

- Tại sao ngài không đi? Có lẽ nào ngài không nghe thấy đức vua đã truyền lệnh đây sao?

Ngài cận thần Sên Giôn cúi lạy và đi ra. Vài phút sau ngài trở lại và nói với Tôm:

- Thưa bệ hạ, chiếc đại ấn không có ở đây.

Quan nhiếp chính hét lên:

- Hãy ném thẳng ấn mày ra ngoài đường và cho nó một trận nên thân.

Mấy viên quan ngự lâm tiến về phía Ét-uốt nhưng Tôm đã cản lại và thét lên:

- Lui! Kê nào đừng vào đức vua sẽ chết!

Quan nhiếp chính nói nhỏ với ngài cận thần Sên Giôn:

- Nhưng làm sao mà chiếc đại ấn của nước Anh lại biến mất được? Một vật bằng vàng nặng như thế...

Tôm Ken-ty nhảy chồm lên một bước, hét lớn:

- Khoan đã, có phải nó hình tròn, rất dày và có khắc chữ ở trên mặt, phải không? Ồ, thế thì ta biết chiếc đại ấn là cái gì rồi! Bây giờ ta biết nó nằm ở chỗ nào rồi, nhưng ta không phải là người đã cắt nó ở đây!

- Thế thì là ai, thưa bệ hạ? - Quan nhiếp chính nói.

- Người, người đang đứng kia! Đức vua thật của nước Anh! Và tự người sẽ bảo cho ngài biết chiếc đại ấn đó nằm ở đâu, rồi ngài sẽ tin lời người. Hãy nghĩ đi, đức vua của tôi, cố nghĩ cho kĩ. Đó là công việc cuối cùng mà người làm trước khi chạy ra ngoài hoàng cung trong bộ quần áo rách rưới của tôi để định trừng phạt tên lính đã đánh tôi.

Mọi con mắt đổ dồn vào cậu bé đang cúi đầu suy nghĩ rất lung. Cuối cùng cậu bé ngẩng đầu lên vừa chậm chậm lắc đầu vừa nói bằng một giọng run rẩy:

- T-a-a khô-ông nhớ nổi t-a-a đã cắt nó ở... đây-đó.

- Ôi, đức vua của tôi! - Tôm hoảng hốt kêu lên. - Hãy nghĩ kĩ đi! Hãy cố nhớ lại xem! Thế này nhé, lúc đó tôi và hoàng tử đang nói chuyện với nhau. Tôi kể cho người nghe về hai chị gái của tôi, chị Nen và chị Bét... À, được, người có còn nhớ điều đó. Rồi tôi kể cho người nghe về những trò chơi của bọn trẻ con ở phố Ngõ Rác, cả những điều này người cũng vẫn còn nhớ. Hãy nghe tôi nói rồi người sẽ nhớ lại được tất cả mọi điều thôi. Thế rồi người mặc quần áo của tôi và tôi mặc quần áo của người. Rồi chúng mình cùng đứng soi gương và ngạc nhiên nhận thấy rằng chúng mình giống nhau như đúc... Tôi rất mừng là người còn nhớ cả điều đó nữa. Rồi người phát hiện ra rằng tên lính gác đã đánh tôi sưng tím cả tay. Trông thấy vết sưng ở tay tôi, người nổi giận định chạy ra phía cổng để trừng phạt tên lính. Người đi ngang qua bàn. Cái vật mà người gọi là đại ấn nằm ở trên mặt bàn. Người cầm lấy nó và nhìn quanh quẩn như có ý muốn tìm một chỗ để cất đi. Thế rồi...

- Đủ rồi! - Đức vua kêu lên. - Bây giờ ta nhớ ra rồi! Ngài Sên Giôn, hãy đi đi, ngài sẽ tìm thấy nó nằm trong ống tay của bộ áo giáp treo trên tường.

- Đúng rồi, đức vua của tôi! Đúng thế! - Tôm reo lên. - Bây giờ ngai vàng của nước Anh sẽ thuộc về người. Mau lên, ngài Sên Giôn. Mau lên!

Khi ngài cận thần Sên Giôn hiện ra trên bậc thềm cao với chiếc đại ấn trong tay, tiếng tung hô cất lên vang dậy:

- Đức vua thật vạn tuế!

Khi những tiếng reo hò đã ngớt, quan nhiếp chính nói:

- Phải tống cổ thằng ăn mày này vào tù.

Nhưng Ết-uốt, nhà vua thật, đã ngăn lại:

- Không, cậu bé này không phải vào tù.

Rồi người quay sang nói với Tôm:

- Cậu bé đáng thương của ta, khanh làm sao mà nhớ ra được chỗ ta để chiếc đại ấn? Chính ta, ta cũng không nhớ nổi kia mà.

- Thừa đức vua, điều đó rất dễ dàng vì thần đã sử dụng nó nhiều lần.

- Sử dụng nó! Thế nhưng khanh đã không chỉ được cho người ta biết chỗ ta cất nó mà?

- Tâu bệ hạ, khi người ta hỏi thần về chiếc đại ấn, thần không hiểu người ta cần cái gì. Lúc ấy thần chưa biết vật này chính là chiếc đại ấn của nước Anh. Người ta cũng không tỏ rõ cho thần biết hình thù nó ra sao cả.

- Thế khanh đã sử dụng chiếc đại ấn vào việc gì?

Tôm nín lặng, mặt đỏ ửng lên.

Đức vua nói:

- Cậu bé tốt bụng, khanh cứ nói đi, không sợ chi cả. Khanh đã sử dụng chiếc đại ấn của nước Anh vào việc gì?

- Tâu đức vua, thần dùng để đập hạt dẻ ạ!

Chương 30

MAI HEN-ĐÂN TRONG HOÀNG CUNG

Mai Hen-đân lang thang hàng giờ trên các đường phố Luân Đôn để tìm kiếm Ét-uốt. Đêm đã tàn mà ông vẫn còn đi lang thang tìm kiếm người bạn nhỏ của mình. Cuối cùng ông đã đến gần cung điện Oét-min-xtơ. Ông quyết định vào cung điện và thử gặp ngài Hăm-phrây Mác-lâu, một người bạn cũ của cha ông trước đây.

Tình cờ cậu bé chịu-đòn-thuê của hoàng tử đi lướt qua mặt ông. Trông thấy Hen-đân, cậu ta tự nhủ: "Mình chắc là đức vua đang muốn tìm người này đây. Ta phải bắt chuyện với ông ta xem sao mới được".

Hen-đân cũng nhận thấy cậu bé rất chú ý tới mình. Ông liền bước tới bên em và hỏi:

- Cậu vừa ở trong hoàng cung ra phải không? Cậu có biết ngài Hăm-phrây Mác-lâu không?

Cậu bé ngạc nhiên tự nhủ: "Sao? Người cha quá cố của ta ư?" Rồi em đáp:

- Có, tôi có biết.

- Cậu có thể mời ngài ra đây nói chuyện với tôi một lát được chăng?

- Thưa ngài, tôi rất vui lòng. Xin ngài đợi một chút.

Một lúc sau một viên quan ngự lâm vội vã đi ra và cung kính nói với Mai Hen-đân:

- Thưa ngài, nếu ngài hài lòng, xin ngài hãy theo tôi.

Viên quan ngự lâm dẫn Mai Hen-đân vào một căn phòng rộng thênh thang đông nghịt những bá quan triều thần, phu nhân và tiểu thư ăn mặc cực kì sang trọng. Đức vua trẻ tuổi đang ngồi trên ngai vàng nói chuyện với một cận thần. Ngài hơi ngẩng đầu lên một chút nên Hen-đân trông rõ mặt ngài.

"Thế này là thế nào? - Hen-đân kinh ngạc nghĩ thầm. - Hoàng đế trị vì vương quốc của những giấc mơ đang ngự trên ngai vàng của người! Thật là kì lạ!"

Ông nhìn nhà vua, ngẫm nghĩ: "Ta tỉnh hay ta mơ thế này?".

Đột nhiên, một ý nghĩ vui sướng chợt đến với ông. Ông nâng một chiếc ghế lên rồi đặt mạnh nó xuống và ngồi lên ghế. Ngay tức khắc mấy bàn tay đặt lên vai ông và một giọng nói cất lên:

- Đứng dậy, đồ ngu, sao mi được ngồi trước mặt đức vua?

Tiếng ồn ào làm đức vua ngẩng đầu lên, ngài giơ tay ngăn lại, nói:

- Đừng đụng đến y, đó là đặc quyền của y được ngồi trước mặt nhà vua.

Rồi ngài lớn tiếng nói với tất cả mọi người:

- Hỡi các phu nhân và tiểu thư, hỡi bá quan triều thần cùng các quý ông, quý bà. Các khanh phải biết rằng đây là một người hầu cận trung thành của trẫm - Mai Hen-đân. Y đã cứu hoàng tử

của y khỏi cái chết kẻ cổ. Vì công lao ấy, giờ đây y được phong làm một vị lãnh chúa và trẫm sẽ ban cho y nhiều vàng bạc, đất đai. Y cũng như con cháu của y được hưởng đặc quyền ngồi trước mặt hoàng đế nước Anh.

Trong số các vị quý tộc và lãnh chúa có mặt ở đây, có hai người vừa từ vùng nông thôn tới sáng hôm nay. Họ mới có mặt trong phòng này được chừng dăm phút, đứng chăm chú lắng nghe những lời nói ấy. Họ ngạc nhiên hết nhìn nhà vua lại nhìn Hen-đân rồi lại nhìn nhà vua. Hai người đó là đức ông Hắc và phu nhân E-đi.

Khi đức vua trông thấy Hắc, ngài nói:

- Gã này đã đánh cắp của cải và phẩm tước của Mai Hen-đân, anh trai gã - người hầu cận trung thành và nhân từ của ta. Hãy tống cổ gã vào trại giam đợi ngày xét xử.

Hắc liền bị điệu đi ngay tức khắc.

Một lát sau, Tôm Ken-ty bước vào phòng. Em đến gần nhà vua và quỳ một chân trước ngài. Đức vua nói:

- Trẫm đã biết hết những chuyện xảy ra trong mấy tuần qua và trẫm khá hài lòng về khanh. Trẫm phong cho khanh tước quốc sư [\(1\)](#) để đền công ấy. Khanh đã tìm thấy mẹ và các chị khanh chưa? Tốt lắm! Trẫm sẽ chăm sóc đến họ. Từ nay họ sẽ không bị đói khát nữa. Họ sẽ có tất cả những gì mà họ cần thiết.

Tôm Ken-ty vô cùng sung sướng, hãnh diện đứng dậy hôn tay nhà vua rồi vội vã đi gặp mẹ và các chị để báo cho họ tin vui ấy.

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng, ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản - Giám đốc : PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo - Phó Giám đốc : NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập : NGUYỄN SÔNG THAO

Trình bày : NGUYỄN KIM DIỆP

Sửa bài : VŨ THỊ THÚY

In 2.000 bản - Khổ 13 cm x 19 cm - Tại Công ty TNHH một thành viên In và Văn Hóa Phẩm

Đăng ký kế hoạch xuất bản số: 03-2014/CXB/545-208/KĐ cấp ngày 03/12/2013

Quyết định xuất bản số: 318/QĐKĐ kí ngày 25/8/2014

In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/2014.

HOÀNG TỬ NHỎ & CHÚ BÉ NGHÈO KHỔ

Có thể xưa kia những nhà thông thái và các vị học giả tin câu chuyện này, nhưng cũng có thể chỉ những người dân bình thường mới tin và yêu thích nó mà thôi.

Mark Twain
(1877)

www.nxbkimdong.com.vn
www.facebook.com/nxbkimdong

